

# Dia Mundial de les Telecomunicacions, Internet i la Societat de la Informació

*Palau del Parlament, 17 de maig de 2007*

## **El president**

Molt bon dia.

Senyors degans, senyores i senyors, senyors diputats, benvinguts al Parlament de Catalunya.

Avui, 17 de maig, se celebra el Dia Mundial de les Telecomunicacions, Internet i la Societat de la Informació. És per aquest motiu que la cambra catalana acull aquesta taula rodona titulada 'Infraestructures i continguts', una oportunitat per a Catalunya organitzada pel Col·legi Oficial d'Enginyers de Telecomunicació i el Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics de Telecomunicació.

Estic segur que aquesta trobada serà útil i profitosa per a tots els assistents i servirà per posar en comú noves idees i propostes al voltant de les telecomunicacions i d'Internet, però, sobretot, entorn de la importància estratègica, tecnològica, social i econòmica que les TIC tenen per al país.

Abans de res, però, és pertinent reconèixer públicament la tasca que diàriament fan tots dos col·legis i la seva implicació decidida en el desenvolupament de la societat del coneixement a Catalunya.

La incorporació de les tecnologies de la informació i la comunicació, les TIC, al context de les persones, a la vida quotidiana de la gent, és una de les principals revolucions que faciliten, justament, el desenvolupament de la nova societat del coneixement.

Però les tecnologies de la informació i de la comunicació no solament ja estan íntimament lligades en l'àmbit personal, sinó que, a més, s'han incorporat amb força al marc empresarial i institucional, i també a la societat civil, a les organitzacions, a les entitats, etcètera.

Podem dir, sense risc de equivocar-nos, que les tecnologies de la informació i la comunicació ens connecten amb la revolució digital actual, ens inclouen plenament dins la societat del coneixement, del present i del futur.

Internet, els elements de la societat de la informació, les tecnologies de la informació i la comunicació, tot això, ja és present, però és un present canviant i que va tan ràpid que en moltes qüestions les transformacions pioneres van més endavant que els processos d'adaptació, sovint per problemes d'encaix de les noves realitats amb estructures dinàmiques i visions encara del segle passat; un encaix també complex tenint en compte les dificultats d'accés a la tecnologia que tenen moltes persones, el que es coneix com a 'fractura digital'.

Per tant, un dels reptes de país que tenim per endavant ñi que hem de saber afrontar de manera coordinada les empreses privades del sector, les institucions i la societat civil ñ és garantir l'accés de tota la ciutadania a les infraestructures del segle XXI: les telecomunicacions i internet. Entre moltes altres qüestions, perquè les tecnologies de la informació i la comunicació són un mecanisme catalitzador per garantir els drets individuals i col·lectius, perquè són instruments eficaços perquè els ciutadans i les ciutadanes estiguin més ben informats i, per tant, tinguin més llibertat d'elecció. Per aconseguir-ho, el que cal és produir tecnologia, aplicacions i serveis apropiats per facilitar aquest accés universal.

Queden per endavant, però, molts altres desafiaments en el sector de les tecnologies de la informació i la comunicació, com garantir una xarxa d'infraestructures de telecomunicacions de qualitat i per a tot el territori, facilitar la compatibilitat, la interconnexió i la connectivitat mundial de xarxes i serveis o crear un entorn favorable que generi confiança en l'ús d'aquestes tecnologies,

per exemple mitjançant la ciberseguretat. Hem de ser capaços de promoure polítiques públiques avançades, activitats comercials innovadores i solucions tecnològiques creatives, perquè aquest és el camí per a una societat del coneixement realment oberta, integradora i orientada al desenvolupament i al progrés. Les polítiques públiques i empresarials d'un país s'han d'orientar cap a la generació i difusió del coneixement, i cap a la formació de capital intel·lectual, i també cap a l'educació.

Abans feia esment d'un dels riscos, el de la fractura digital, però n'hi ha d'altres. Parlo, justament, de l'educació digital dels xiquets, les xiquetes i els joves del nostre país. Les noves generacions ja estan preparades. Intuïtivament, pràcticament, de manera intuïtiva, saben fer anar un ordinador, un aparell electrònic, de manera natural, encara que sigui la primera vegada que el toquen. Falta, però, complementar aquest coneixement innat de la nova societat de la informació. Falta, evidentment, aprendre a fer-los funcionar bé, i aquí hi ha una part tecnològica, sense cap mena de dubte, però també manca, per exemple, el criteri de selecció per triar la informació de manera acurada i correcta. Qui els ensenya com trobar amb eficàcia allò que busquen a la xarxa, per exemple? De vegades, massa informació pot arribar a ser sinònim de desinformació, i aquesta és una altra qüestió que cal resoldre en la societat actual.

Tanmateix, el context mundial ens proporciona nous camins per recórrer. Sapiquem aprofitar les potencialitats que ens ofereix el nou món globalitzat per situar Catalunya en el mapa global. Per a nosaltres, culturalment, econòmicament, empresarialment, socialment, la globalització és un escenari ple d'oportunitats. De riscos, també, però d'oportunitats. Hi tenim molt a oferir.

Ho podem fer amb una llengua viva, vehicle de comunicació, la vuitena llengua oficial europea amb més ciutadans, la desena llengua més traduïda del món, segons la UNESCO, que s'estudia, a més a més, a cent seixanta universitats d'arreu del món, amb vuit mil llibres nous publicats cada any, i la dinovena

llengua d'ús a internet; una llengua que, de mica en mica, incrementa aquesta presència a la xarxa, i ho fa, per exemple, mitjançant l'acord amb Google, que permetrà accedir a més de 300.000 llibres en català per internet; mitjançant el domini propi, el .cat, que el primer any de funcionament ha captat més de 21.000 registres, amb uns 4 milions de documents indexats, o amb l'acord que hi ha hagut darrerament amb els fabricants i operadors de telefonia mòbil que fa possible, precisament, que la llengua catalana s'inclogui com a opció no solament en el menú dels aparells, sinó també dels serveis que els operadors ofereixen als usuaris catalans. És a dir, som presents a internet, i ho som amb identitat pròpia. I això també és molt, molt important. Perquè en definitiva el que fem és que el català es mantingui com una llengua útil, present amb tota normalitat als nous entorns, a les noves formes d'oci, comunicació i cultura.

Però cal saber i cal dir també ben clar i ben fort que encara queden moltes coses per fer, molts espais en què el català està en franca minoria respecte a altres llengües. I un cas evident en aquest sentit és el del sector audiovisual, en què continuem en desavantatge respecte a altres idiomes, per exemple en la presència del català al cinema o a la televisió, o en l'etiquetatge dels productes, o en altres àmbits ja més estrictament polítics.

Abans d'acabar, permetin-me una darrera reflexió i que els parli sobre les noves relacions que s'estableixen entre la ciutadania i les institucions públiques, com ara els parlaments. Les tecnologies de la informació i la comunicació ens ofereixen un ampli ventall de possibilitats, un ampli ventall de possibilitats justament per relacionar-nos amb els ciutadans: poden facilitar una connexió directa i eficaç, poden promoure fins i tot l'activisme polític i poden afavorir la implicació i la participació en els afers públics.

Conscients d'això, la majoria de cambres parlamentàries hem triat les tecnologies de la informació i la comunicació com a eines de transformació perquè les nostres institucions evolucionin cap al nou model de democràcia-e, o per fer que les institucions públiques siguin més transparents, posant tota la

informació a l'abast de la ciutadania i procurant que es produeixi un diàleg actiu amb els ciutadans que, en definitiva, serveixi també per impulsar una participació responsable i per incrementar l'eficàcia del servei que prestem a la ciutadania, entre altres objectius.

En el cas del Parlament de Catalunya, la cambra s'ha adequat tecnològicament, i penso, sincerament, que comença a estar a l'alçada de qualsevol parlament modern i competitiu. La tecnologia, doncs, ja s'ha convertit en una eina de treball i de relació indispensable per als diputats i les diputades, i també, òbviament, per als treballadors d'aquesta casa.

D'aquesta manera, gràcies a les tecnologies de la informació i la comunicació, les institucions es fan i s'han de fer més pròximes, més democràtiques, més transparents, més representatives i, sobretot, més útils als ulls dels catalans i les catalanes.

Sóc conscient que les meves paraules no han estat només afirmacions, sinó que han plantejat dubtes, segurament molts dubtes. Confio que serveixin per posar sobre la taula projectes i reptes d'aquesta societat en què convivim, la d'aquesta Catalunya digital que mira endavant i que d'alguna manera, també en aquest àmbit, vol seguir liderant l'arc mediterrani.

Els desitjo que tinguin una bona jornada, els repeteixo la benvinguda en aquesta casa, que és la casa de tots vostès, el Parlament de Catalunya, i els agraeixo la seva atenció.

Molt bon dia.

**El Sr. Miquel Ramírez** (degà del Col·legi Oficial d'Enginyers de Telecomunicació de Catalunya (COETC))

Molt honorable president del Parlament, il·lustres diputats, senyores i senyors, tal dia com avui, fa cent cinquanta anys, es publicava en el *Diari de Barcelona* una crònica sobre la inauguració de la línia de telègraf Barcelona - Tarragona. Va ser l'origen de les telecomunicacions a Catalunya. I amb això, un important

canvi dels hàbits socials. Fa cent anys va començar el telèfon. En fa uns cinquanta, la televisió. I en fa uns quinze, internet i la telefonia mòbil, més o menys, de manera simultània. Cada introducció d'un nou servei, basat en un avenç tecnològic, ha implicat un canvi. Identificar i gestionar el canvi és crear oportunitats de millora de la qualitat de vida i de creació de riquesa. És possible que el pròxim canvi sigui activitat multimèdia: fenòmens com *YouTube*, la televisió amb el PC, això que els enginyers, amb les sigles que ens agraden tant, en diem  *IPTV*, són els indicis d'aquest canvi.

Però aquesta vegada ens podem enfrontar a un factor diferencial. El coure, que ens ha acompanyat des de fa cent cinquanta anys i el telègraf es basava en línies de coure, avui, les nostres línies de banda ampla d'internet també són línies de coure, potser ja no serà el nostre company de viatge. Ja comencem a patir algun problema. Aquests anuncis de televisió que fan que diuen: «Vostè tindrà vint megues a casa seva...» aquest ADSL tan ràpid, ja sabem que no totes les cases, que són només un 30 o un 40 per cent. Ja comencem a patir amb aquestes infraestructures que tenim avui.

Potser ha arribat el moment de reflexionar sobre altres infraestructures i la capacitat d'ajudar-nos en aquest pròxim canvi, que pensem que serà la introducció del multimèdia dintre de les nostres comunicacions bidireccionals. Fins ara teníem un multimèdia, i la televisió *broadcast*, però això no és comunicació bidireccional. Comunicació bidireccional, com pot ser el telèfon, com pot ser internet, és..., bé, el següent pas podria ser multimèdia d'internet.

Per reflexionar sobre aquest tema hem proposat aquest debat, que el titulem d'infraestructures i continguts, una oportunitat per a Catalunya. Hem demanat que ens acompanyin personalitats del món dels continguts i de les infraestructures. Permetin-me que els presenti i agraeixi la seva presència. Començant per l'esquerra, Antoni Esteve. Antoni Esteve és empresari i periodista, professor de la Universitat Pompeu Fabra i de la Universitat Oberta de Catalunya i president del grup Lavinia. Com a periodista ha estat durant vuit

anys corresponsal de Televisió Espanyola a París i a Roma, i ha dirigit programes de televisió com *Línea 900*, *Comarques* o *Vidas paralelas*. Ha estat també secretari de l'Institut Català de Comunicació i actualment és membre del patronat de la Fundació Barcelona Media.

Kim Faura, llicenciat en dret per la Universitat de Barcelona i màster per Esade, és un professional amb trajectòria al sector de les multinacionals a Catalunya, ha treballat com a director de multinacionals com *Chupa Chups*, *Pepsico*, i actualment, des de l'any 2000 que es va incorporar al grup Telefónica, és el director general de Telefónica a Catalunya.

Tobías Martínez, enginyer de telecomunicació, es va incorporar l'any 2000 a Acesa Telecom. Després va esdevenir director general de Tradia i actualment és director general d'Abertis Telecom, i membre del ple de la Cambra de Comerç de Barcelona i vicepresident d'Àctic de Catalunya.

Pere Vila, doctor enginyer de telecomunicació i màster d'economia per Esade, és actualment director, després d'una llarga carrera a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, de tecnologia d'aquesta societat i membre del Consell Assessor de Telecomunicacions des de l'any 94 i membre del consell d'administració de Torre de Collserola des de l'any 2000.

Senyors, per començar aquest debat, la primera pregunta seria si vostès pensen que aquest impacte del multimèdia es produirà. Si serà un canvi en realitat. I si les infraestructures que tenim ara seran o no seran un coll d'ampolla. Aquesta pregunta és genèrica i pot començar qualsevol de vostès.

**El Sr. Antoni Esteve** (director general de Lavinia)

A veure, ara. No, a veure, potser començarem pel que en sap menys d'infraestructures. Així podran aportar més saviesa i coneixement els següents ponents. Jo sí del que puc parlar és de la... Jo crec que en aquests moments, evidentment, ens... És a dir, d'infraestructures, jo crec que com de tantes altres coses n'hem escassos. És a dir, probablement, perquè la demanda, en aquest

sentit, o les possibilitats d'aquesta demanda van més de pressa que no pas la possibilitat de construir-les. Sobretot ho diria perquè estem parlant del tema multimèdia. És a dir, amb relació al tema multimèdia, en aquests moments estan passant moltíssimes coses. És a dir, estan passant molts fenòmens en paral·lel.

És a dir, si analitzéssim el que hi ha al voltant de les indústries que s'hi mouen, la indústria discogràfica jo diria que està tocada i pràcticament enfonsada. La indústria cinematogràfica està tocada, no ensorrada, però amb problemes. Els mitjans de comunicació, la premsa, està emparedada entre el que són els gratuïts i el que és internet. El que és la ràdio temàtica està molt afectada en aquests moments, jo diria, per tot el que és també el mateix fenomen que es produeix amb les discogràfiques. La televisió, doncs, bé, no està molt tocada encara, però les bombes estan caient cada vegada més a prop. Per tant, el que és evident és que aquest canvi és conseqüència, probablement, més d'un altre tema ñen podem parlar més endavant, és a dir, no tant només de les possibilitats que ofereix la tecnologia sobretot, sinó que hi ha un canvi d'usos socials i, dins d'aquest canvi d'usos socials, la tecnologia en aquests moments està a punt per oferir una sèrie de serveis, i probablement dins d'aquestes tecnologies n'hi ha unes que són més apropiades que altres per oferir allò que estan demanant aquests nous comportaments socials.

I per tant, jo aquí, doncs, bé, llanço una idea que ja dic que convindria després matisar i parlar-ne molt més. És a dir, jo crec que, dins d'aquestes tecnologies, evidentment n'hi ha una que s'ha demostrat, jo penso, superior que altres a l'hora de generar determinat tipus de productes, que és la tecnologia IP, i penso que el futur del que són els continguts, és a dir, passa especialment per aquest àmbit i pel que és l'àmbit IP molt més que per altres coses que les veig més com a tecnologies de transició, com pot ser la TDT o poden ser altres idees. Per tant, com que sé que és un tema sempre polèmic i sempre atractiu per parlar-ne, ho deixo aquí, i en tot cas, els altres ponents segur que diran coses més interessants.

**El Sr. Kim Faura** (director general de Telefónica de Catalunya)

Jo estic també d'acord amb el que ha dit l'Antoni. Només dir-los una cosa. És clar, quan estàs parlant d'aquests tipus d'evolucions i estàs parlant que Telefónica bàsicament té avui la seva infraestructura de parc de coure, un podia començar a pensar, escolta, què ens passarà amb tots els ingressos de veu fixa i com evolucionarà tot això, no? En el comitè de direcció de Telefónica s'han plantejat aquests temes i fixin-se com ho hem fet. De fet, fa anys, una intervenció que vaig fer en el comitè de direcció va ser: «Escolta, imaginem-nos que som Kodak i vénen les càmeres digitals i tenim centenars de milers de botigues amb el revelat tradicional. Si no sabem reaccionar a temps, si no..., que podria ser vendre la companyia en aquell moment que encara valia, ens passarà el que li està passant a Kodak, que si no ha entrat realment en les càmeres digitals de veritat, doncs...

Però, jo crec que Telefónica ñacabem de donar els resultats del primer trimestre, que són també molt bons ña sabut adaptar cada temps a l'evolució tecnològica del moment i ha estat capdavantera i pionera. Ha sigut de les primeres companyies que van apostar per l'ADSL, per la banda ampla per sobre del parc de coure, ha estat la primera companyia de telecomunicacions, la primera operadora, que dóna televisió sobre IP, el projecte Imagenio, que avui aquí, a Catalunya, té prop de cent mil accessos, i, per descomptat, tenim també altres projectes. Projectes que tenen a veure amb la fibra òptica, tenim més de 350.000 quilòmetres a Catalunya, de fibra òptica. A les ciutats de més quaranta mil ñquaranta, cinquanta mil habitants ñ, que van fins a l'arqueta que hi ha als carrers, no? Desenvolupar això és un objectiu que tenim i l'escenari regulador és el que marcarà el *tempus* de com ho faríem.

Aleshores, nosaltres som una empresa privada que tenim uns accionistes al darrere, i en funció de com la regulació..., hi ha diferents models, des de l'americà que diu: «Escolta, el que inverteix en la fibra òptica té el retorn» l'alemany, que el Govern alemany ja ha dit a Deutsche Telekom: «Tens cinc

anys de vacances reguladores. Nosaltres no demanem ni una cosa ni l'altra. Però sí que demanaríem, com a companyia privada amb uns accionistes darrere, que per desenvolupar aquesta nova fibra òptica a la llar que podria donar cent megues que per donar una idea, jo que no sóc tècnic i pregunto: «Escolti, això dels cent megues què ens donaria?» Ens donaria, doncs, en aquestes televisions com Imagenio que, si tens tres televisions, podries veure tres canals diferents i ens donaria qualitat d'alta definició. Doncs per això necessitem que l'escenari regulador s'clareixi, i aleshores l'escenari regulador serà el que mesurarà el *tempus*. Però, bé, per la resta, d'acord.

**El Sr. Tobías Martínez** (director general d'Abertis Telecom)

Bé, des del meu punt de vista, possiblement afegir una altra visió de l'operador d'infraestructures. Fins ara jo diria que hem vist un model de serveis i d'infraestructures en què era tot a la mateixa empresa i a la mateixa activitat en la cadena de valor de les telecomunicacions. Nosaltres creiem que ja fa anys que possiblement aquest debat sobre les infraestructures i els serveis, doncs, és a tots els països occidentals. Crec que hi ha un espai per a aquelles empreses que volem ser operadors d'infraestructures i hem decidit no ser operadors de serveis, per tal de garantir aquesta independència, aquesta transparència, i no-discriminació per a tots els usuaris, siguin operadors de telecomunicacions, sigui Administració pública, siguin radiodifusors.

Per tant, crec que, responent la pregunta, doncs clarament hi ha una necessitat, una necessitat creixent. I la qüestió és que els ritmes, els temps que passen des que prens una decisió d'una inversió en una estructura fins que aquesta infraestructura està suficientment desenvolupada i és capaç de traslladar-se amb un servei, doncs, té un cicle molt llarg i moltes vegades no arriba a materialitzar-se, a veure's el resultat d'aquestes inversions. Nosaltres creiem que l'operador d'infraestructures cada vegada és més necessari per a aquest mercat en què hi ha multitud d'oferta i de demanda. Però que els nostres socis, diguem-ne, són els operadors de telecomunicacions, les cadenes

de ràdio i televisió i, per descomptat, l'Administració pública, que és qui pot planificar, com tot també, on són les necessitats en infraestructures.

Per tant, jo diria que, contestant concretament la pregunta, sí que tenim un coll d'ampolla, perquè és molt difícil que les infraestructures sempre estiguin per davant, però jo diria que estem en el bon camí, que tenim els operadors de telecomunicacions treballant en aquesta direcció, el món audiovisual i multimèdia en marxa i, per descomptat, l'Administració, i, en el cas d'Abertis, un operador d'infraestructures disposat a invertir.

**El Sr. Pere Vila** (cap de tecnologies de la CCRTV)

Val, bon dia. Jo, en el meu cas, potser no parlaria tant d'infraestructures de cara enfora, podria ser el d'Abertis o el de Telefónica, sinó de la necessitat de modernitzar les infraestructures de cara endins. És a dir, nosaltres no solament fem televisió a través d'ones, sinó que fem arribar també continguts a través d'internet. Tenim molts canals. Llavors, realment, cal invertir en unes infraestructures que potser no es veuen tant, perquè no surten a la premsa, però que són molt necessàries. No sé, per exemple, en el cas nostre, doncs, passar de continguts en cintes a continguts en arxiu. En aquestes moments, doncs, tenim al voltant de cinquanta mil hores digitalitzades. Per què? Perquè, home, els continguts els has de poder subministrar per les infraestructures d'internet, de Telefónica i els operadors, per les infraestructures de Tradia, a través de televisió digital, i, a més, els has de poder deixar accessibles.

Per tant, nosaltres, com si diguéssim, els de continguts, per sota, sense que ens vegi, hem de canviar també totes les nostres infraestructures. L'altre canvi important és el canvi a alta definició. L'alta definició, que és una cosa que a Europa se'n va parlar molt l'any 90, 91, 92, 93, amb el tema de l'HDMAC, que es van arribar a produir els Jocs Olímpics amb alta definició. Després el mercat ha fet que quedés com tapat. Ara que les administracions, les entitats europees i les administracions en general, no n'acaben de parlar, ens ve pel costat com una locomotora. O sigui, vas, doncs, a les botigues, els televisors són d'alta

definició. Compres els DVD, els DVD són d'alta definició. Compres el joc per als nens, que és d'alta definició. I et vas a comprar una càmera per a tu i és d'alta definició. I en canvi, doncs, nosaltres no en parlem.

Llavors, coses com l'Internet, coses com l'alta definició, fan que, a més de les adaptacions d'infraestructures, doncs, de les xarxes o del transport, ens haguem d'adaptar internament.

I també deixeu-me que us comentï una cosa que també és poc coneguda, que l'ha comentat el president, que és que tenim un Parlament amb infraestructures adaptades. Jo crec, amb sinceritat, que probablement és un dels millors parlaments d'Europa, en aquest sentit, té tot l'audiovisual de totes les sessions, les té indexades i en un moment determinat les podria subministrar. O sigui, des del punt de vista d'infraestructures de productors hem de fer inversió ñno es veuen tantñ, hem de fer inversió per fer arxiu, hem de fer inversió per digitalitzar, hem de fer inversió per anar a la xarxa i hem de fer inversió per parlar amb alta definició. I bé, en aquest sentit, que estigueu, doncs, tranquils, perquè és la part de Catalunya, jo penso, que en això, francament, anem bé.

#### **El Sr. Miquel Ramírez**

Molt bé. La segona pregunta també seria per a tothom, per a tota la taula. I ja canviaríem del tema infraestructural al tema de contingut. I la pregunta seria si existeixen i es produeixen suficients continguts per omplir tots els canals que estem creant, tots els canals de TDT, tots els canals de la televisió per internet o satèl·lit i que cada vegada trobem que tenen menys nivell o que són més repetitius, que cada vegada en tenim més que repeteixen el mateix programa. Quan vosaltres vulgueu...

#### **El Sr. Pere Vila**

Sí, jo també, en això, faria un altre comentari, en el sentit que nosaltres, que tenim continguts, creiem que els hem de posar a tot arreu. És a dir, si fem una informació en el *Telenotícies* o fem una informació a Catalunya Informació,

ensem que podem de deixar disponible per qualsevol català que hi vulgui tenir accés a través d'Internet, a través de la TDT, a través del telèfon mòbil, i ens veiem, no ho sé, amb la voluntat de posar-nos a tot arreu. El que també ens passa és que a cada lloc que et poses és un cost. No és un ingrés. Difícilment és un ingrés. Quan parlem a vegades de la telefonia mòbil i del gran negoci que serà la telefonia mòbil, doncs, està molt bé, però, quan tu poses un contingut i has fet les parts per tot, el que et queda de retorn, si haguessis de pagar els drets, seria una dificultat. Llavors, la estratègia, que també lligaria una mica amb la pregunta d'infraestructures, és que t'has de dotar per poder ser més productiu. Productivitzar la producció de material audiovisual, el material audiovisual: pel·lícules, cinemes, sèries, programes... És una cosa que ha estat artesanal. Poder estar en molts suports vol dir reelaborar el material que tinguis i, com que no hi ha ingressos, vol dir que has d'invertir, que a part de digitalitzar, has d'invertir en eines i en sistemes que et permetin productivitzar ser molt productiu a l'hora de repetir i de replicar, doncs, els continguts. Per tant, poder estar en moltes finestres vol dir eines per produir millor, eines per personalització i eines per automatització en la presentació de continguts.

Res, us faig, a tall d'exemple, un comentari, que és el tema del presentador virtual aquest que tenim, que és el Sam. No el vam fer com un presentador virtual, perquè ens fes gràcia fer un presentador virtual, el vam fer, perquè era la manera de rendibilitzar el que tu puguis posar continguts de vídeo en els mòbils, perquè si havíem de posar un presentador físic fent la presentació no podia. Llavors, per tant, la multiplicitat de finestres per nosaltres és voluntat de ser-hi i necessitat d'invertir per millorar les infraestructures i per tenir eines de publicació i de reelaboració.

### **El Sr. Tobías Martínez**

Bé, molt breument i lligant amb el que diu el Pere, jo hi estic absolutament d'acord. La base fonamental al final és la reutilització, la reaprofitament de les infraestructures per diversos usuaris. Vull dir, a l'últim, totes les empreses, totes

les iniciatives, vol dir gestió del risc. Moltes vegades nous serveis que requereixen altes inversions i no coneixem quin serà el retorn, perquè no hi ha una experiència en aquell tipus de servei. En la mesura que s'estan compartint inversions, que s'estan compartint infraestructures, fem més ràpida l'arribada a l'usuari d'aquell servei i, a més, gestionem millor el risc. Jo, possiblement, simplement apuntar que crec que hi ha suficients continguts. El que crec és que no hi ha suficient demanda perquè hi hagin tants canals generalistes com hi ha avui dia. El que està clar és que la paraula "segmentació" doncs, que està inventat ja, aquest concepte, fa molts anys, apareixerà en un model de televisió que fins ara ha sigut purament generalista. No m'imagino vint, trenta, quaranta, cinquanta canals generalistes amb el mateix model que tenen avui les televisions.

### **El Sr. Kim Faura**

En aquesta via, si nosaltres sabíem de continguts, ara després de la venda de Endemol en sabem una mica menys, no?, Telefónica, no ens queda gaire res relacionat amb continguts. Sí que és veritat que en el centre de recerca d'aquí, de Barcelona, estem treballant amb diverses aplicacions que, si bé no són exactament de continguts, no tenen a veure amb el que és l'enginyeria de xarxa clàssica, que era la Telefónica I+D de sempre, sinó amb serveis i aplicacions multimèdia, amb serveis i aplicacions de multilingüisme, serveis i aplicacions que tenen a veure amb productes d'Internet. Demostracions que he vist, que em semblen interessants de..., en tenim ja dos-cents, entre enginyers i doctors, que han aconseguit, en consorci amb altres companyies, com Mediapro, doncs, guanyar dos premis Zenit per valor de 9 i de 7 milions en la part que correspon a Telefónica, recentment...

I són productes com per exemple un contingut bidimensional, produït bidimensional, que amb una televisió normal que es pot comprar al carrer tu el veus tridimensional, sense ulleres, sense ulleres d'aquelles. O bé que converteixen l'usuari de la televisió, quan veu un partit de futbol, en el

realitzador. Amb un comandament a distància ell pot decidir quina càmera veu, si hi ha un jugador lesionat, i el partit segueix en una finestra petita. En fi, coses que, per als que no som tècnics, són revolucionàries... Un partit del Rafa Nadal, no?, que tot de cop, tu, li fa un flaix la canellera, li fa un flaix això d'aquí, i de cop punxes amb el comandament a distància i t'envia a una web que amb tres euros compres els que vulguis, no? O el fet que són capaços de distingir, una vegada has donat el perfil d'usuari, doncs,... hi ha el tall publicitari del set del Rafa Nadal, doncs, que tu puguis enviar publicitat a un segment jove de *PlayStation*, per dir quelcom, i a un segment més gran d'un cotxe de luxe, no? Això que sembla..., això són productes i aplicacions d'aquest centre de recerca d'aquí, de Barcelona, que avui són una realitat de laboratori i que esperem que pròximament es puguin comercialitzar.

#### **El Sr. Antoni Esteve**

A veure, fent referència precisament al que es comentava fa un moment d'Endemol. Aquesta setmana a mi m'ha fet reflexionar. És a dir, quan parlem de la importància en molts moments dels continguts... És a dir, Telefónica ha venut, per la meitat del preu del que va comprar, una empresa i l'ha venuda per 2.600 milions d'euros. És a dir, una empresa que fa, doncs, això; és a dir que fa grans òperacions *Triunfo*, que fa un munt de programes i n'ha tret 2.600 milions d'euros. És a dir que em sembla important.

#### **El Sr. Kim Faura**

Perdona, perdona. Una plusvàlua de 1.500.

#### **El Sr. Antoni Esteve**

Una plusvàlua... Sí, sí, ja van preveure que perdien molt més en el seu moment, però a veure. No, no vaig a la discussió, sinó a la importància d'aquests 2.600 milions pel 75 per cent. És a dir, que el cent encara són més diners.

És a dir, aquesta mateixa setmana s'ha venut la Chrysler als Estats Units i jo sempre m'havia imaginat que, la Chrysler, al darrere hi havia d'haver un munt de centres, de llocs on hi ha..., doncs, bé, molts elements pesats darrere la Chrysler i només s'ha venut pel preu que va comprar Telefónica..., és a dir, per 5.000 milions. És a dir, que quan comparem les coses. És a dir, a uns que fan el *Gran Hermano*, que fan *Operación Triunfo*, se'ls valora és a dir, en aquests moments, la meitat que la Chrysler, doncs, a mi em sembla que realment hi deu haver algun fet o hi deu haver algun factor molt important a l'hora de considerar aquestes coses.

A veure, jo crec que a hores d'ara ja no és un problema de tecnologia ni de continguts, sinó de demanda. I la demanda és molt capritxosa. És a dir, és molt..., i precisament daixò..., hi ha molta gent, els que han de viure al voltant del que és aquesta modificació del que fa..., de com es comporta la gent, de què és el que l'interessa, què és el que vol, doncs, en molts moments és molt complicat. Jo crec que difícilment els continguts, utilitzant suports més multimèdia, tiraran endavant si no hi ha, per exemple, tarifes planes, si no hi ha coses que realment incentivin que aquests continguts realment es puguin distribuir de veritat i realment cara al consumidor.

És a dir, si ha triomfat la televisió és perquè per a l'espectador en general o normalment té l'aparença d'un mitjà gratuït. És a dir que, i per tant, doncs, al llarg d'aquests anys té la sensació que ha comprat l'aparell i, si no és d'aquells que ja volen un tema de subscripció, li surt molt barat. Els continguts no s'acabaran. És a dir, els continguts..., i tampoc els decidiran els enginyers en aquest sentit, els continguts...

Els continguts... A meitat del segle XIX a França es va obrir un gran debat entre els escriptors que deien que ja no hi hauria arguments per escriure més novel·les, que s'havien ja tractat tots els temes a l'hora de fer ficció, de fer novel·les, d'escriure..., bé, i això era a meitat del segle XIX. I per tant, de continguts, n'hi haurà. El que passa és que els continguts s'han de fer d'una

altra manera. Els continguts s'han de fer per a aquests nous mitjans. És a dir, entre altres coses, perquè el que és un element claríssim és que es fragmenta l'audiència. Quan es fragmenta l'audiència vol dir, doncs, per aquesta multiplicat de canals i maneres de distribuir-ho, vol dir que s'ha de produir més barat. Que no és pot fer al mateix preu.

És a dir, un programa de televisió a Televisió Espanyola a finals dels anys vuitanta... És a dir, una nit de televisió a finals dels vuitanta podia costar, doncs, l'equivalent, en aquests moments, doncs, a un milió d'euros. És a dir que en aquests moments una nit de televisió..., en la majoria dels casos una televisió no s'ho planteja ni pel 10 per cent d'aquestes quantitats moltes vegades. Per tant, l'evolució en aquest sentit i la manera de produir és diferent. I en tot cas som davant d'uns continguts, que també necessitarien..., que han de ser fàcilment intercanviables, adreçats a públics fragmentats i més participatius, amb plataformes que han de ser totalment visuals, on l'element del geoposicionament pot començar a jugar un paper important, amb una interfície comuna per televisió, ordinador i telèfon, utilitzant molts dels programaris *on line*.

És a dir, cada vegada aquest concepte, diguem-ne, de programes informàtics que no necessiten descarregar-se, que ens permeten que qualsevol element... És a dir que estigui directament a la xarxa. I per tant, bé, convertint tots aquests aparells en moltes més capacitats del que ha tingut el que fins ara s'ha nomenat la *caixa tonta*, doncs estem passant i evolucionant cap a una cosa que es podria considerar una *caixa llesta*. I dins d'aquesta *caixa llesta* per tant, jo diria que l'element clau és interpretar com està canviant i com està evolucionant la societat, perquè la gent de menys de vint-i-cinc anys en aquests moments ha deixat de fer un ús de manera massiva de la televisió.

És a dir, la televisió ha crescut en audiència en els darrers anys, però ha crescut especialment a les franges d'edat per damunt dels trenta, trenta-cinc anys. En canvi, les franges d'edat que es mouen dels deu als vint-i-cinc estan

en el *Messenger*, estan amb la *X Box*, amb la *PlayStation*, estan baixant *YouTube*, estan movent-se, doncs, amb el *My Space*, estan fent altres coses. Aquesta gent està... Bé, aquí està la discussió, si aquesta gent tornarà a comportaments tradicionals, és a dir, si... en la mesura que la seva vida, doncs, el portarà, diguem-ne, a tornar a ser consumidor passiu de determinats mitjans o si aquestes formes de comportar-se davant aquests continguts audiovisuals continuarà sent, doncs, molt més participativa, continuarà sent molt més..., entrant en mitjans molt més fragmentats. Bé, aquí hi ha una pregunta que el que tingui la resposta probablement tindrà capacitat, doncs, de... o tindrà un cert avantatge competitiu en aquests moments.

#### **El Sr. Miquel Ramírez**

La següent pregunta, partiré d'algunes afirmacions de la taula. S'ha dit, per part de Tobías Martínez, que podríem tenir un coll d'ampolla en infraestructures. I per part del senyor Kim Faura, que la CMT ha d'aclarir el panorama. Jo partiré de la hipòtesi que no crec que la CMT pugui ser un fre al progrés. Suposo que això, d'alguna manera, aclarirà el panorama. Llavors, sota aquesta hipòtesi, que no hi hauria problemes de regulació, i que sí que podrien haver-hi problemes d'infraestructures, la pregunta que faria tant a Kim Faura com a Tobías Martínez seria: quins són els plans d'inversions en infraestructures que està plantejant la seva empresa per a Catalunya? I la segona part d'aquesta pregunta. Miri, els catalans som competitius i ens agrada saber si estem al cap o a la cua. Llavors, dintre la inversió de la seva empresa, la podem comparar amb la resta d'Espanya? Quin percentatge tenim?

#### **El Sr. Kim Faura**

A veure, entenc que quan es parla d'inversió en infraestructures, es parla d'infraestructures de xarxa. Però m'agradaria recalcar el que he dit abans, no?, que nosaltres no tan sols invertim en xarxa, sinó aquest projecte de recerca que he dit abans. I per tant això estaria per sobre de la mitjana, perquè aquest projecte de recerca només és a Catalunya. Un altre projecte que només està

aquí, bé, n'hi ha un de gran a Madrid, però vull dir que és el projecte de l'edifici de Diagonal 00, on hi haurà el centre corporatiu de Telefónica a Catalunya, estem parlant..., davant del Fòrum, on tenim ara l'espai Moviestar, 24.000 metres quadrats, i igualment la universitat corporativa, que també només n'hi haurà una a tot el món, on passaran els sis mil executius de la companyia al llarg de l'any, a formar-se i etcètera.

Bé, en termes de la xarxa, nosaltres hem invertit aquest any passat en l'extensió de la xarxa 340 milions d'euros l'any 2006, que són un 13 per cent més que l'any 2005. Això representa, està en relació i és proporcional amb la resta de l'Estat que és aproximadament un 19 per cent de la inversió que hem fet. Però, a mi m'agradaria aquí ressaltar que, en part, les inversions futures, com dèiem, són, encara que fem hipòtesis, com les que hem mencionat, són difícils, de poder preveure. Primer, el cas més evident és el tema del desplegament d'antenes. Com sabeu molt bé, la nova generació de serveis de mòbils exigeix doblar aproximadament el nombre d'antenes, si bé les noves són de mides molt més petites i de menys potència, però aquestes estan igualment subjectes a autoritzacions i llicències que a Catalunya no és precisament fàcil obtenir.

Com que som aquí, a la seu del Parlament, potser seria especialment oportú esmentar que a Catalunya només vint-i-dos municipis, dels nou-cents que hi ha, dels més de nou-cents que hi ha, s'han acollit al codi de bones pràctiques per al desplegament de la telefonia mòbil que es va subscriure el juny del 2005 entre el FEM i la patronal AETIC, una proporció sis vegades inferior a la mitjana espanyola. Nosaltres creiem que aquesta situació és vertaderament preocupant i pensem que la manca d'una actuació decidida i valenta per desplegar i desbloquejar aquest fet pot amenaçar el progrés de Catalunya en la societat de la informació. I quant al desplegament de les xarxes fixes de banda ampla, és millor, però també està subjecte a algunes cauteles. La clau d'aquestes xarxes és el desplegament i l'activació del que hem parlat, de la fibra òptica, cada cop més a prop dels usuaris. Per una banda, aquestes xarxes utilitzen en part el

domini públic, més enllà de les regulacions que partien de la hipòtesi que no hi serien, que estarien... bé, que serien raonables i que ens permetrien tenir els retorns. Però utilitzaran part del domini públic i, per tant, també, estaran subjectes a autoritzacions i llicències. I d'una altra banda, doncs, com deia, encara no disposem d'aquesta hipòtesi que fèieu com a certa, que és com es regularà la situació d'aquesta nova inversió, no?

### **El Sr. Tobías Martínez**

Bé, jo penso que parlar d'infraestructures en general és perillós, perquè pot ser massa genèric i ambigu. No és el mateix, tots tenim percepcions sobre les infraestructures i podem pensar que no són suficients o són un coll d'ampolla en qualsevol àmbit, no solament en les telecomunicacions. Sempre voldríem que hi hagués més infraestructures, perquè hi ha determinats moments i circumstàncies en què hi pot haver un coll d'ampolla. El que cal veure és si hem de dimensionar totes les infraestructures per a aquell dia i aquella hora, no? Per tant, això és un equilibri difícil, com deia abans, entre inversions, risc i temps. També regulació. Estic d'acord que les inversions en infraestructures requereixen una visió primer a llarg termini. És impossible plantejar-se una inversió en infraestructures amb una visió que no sigui a vuit, deu anys. És impossible plantejar-se retorns i plantejar-se inversions sense una estabilitat i sense un marc estable de treball.

Jo crec que, pel que fa referència a les infraestructures, si volem, sense fils, televisives, televisió, crec que no hi ha un coll d'ampolla, sincerament. Crec que estem molt ben dotats. I si ens haguéssim de comparar amb la resta d'Espanya tenim un nivell, diguem-ne, d'infraestructures que sempre és millorable, però que està molt per davant de les infraestructures que hi ha a la resta d'Espanya. Si parlem d'infraestructures de telefonia amb mobilitat, doncs haig d'estar absolutament d'acord amb el que diu en Kim. Catalunya és dels llocs més difícils per treballar de tot Espanya, per tota la tramitació administrativa que requereix una llicència i fins i tot us haig de dir que, amb llicència, moltes

vegades no es pot treballar. També us puc dir que els terminis amb els quals..., tenint la llicència i podent-hi treballar no són acceptables al final pel ciutadà ni són acceptables pel nostre client que a vegades és l'operador o és un servei públic. Per tant, jo crec que aquí tenim molt camí tots, diguem-ne, per millorar i perquè això, doncs, vagi endavant.

També podem parlar d'infraestructures, doncs, d'alta capacitat com és la fibra òptica. Bé, evidentment que aquí també hi ha espai per millorar. I, per tant, també, diguem-ne, aquest tipus de tecnologia requereix el mateix, visió a llarg termini, inversions, estabilitat per a l'inversor, perquè d'una altra manera és impossible plantejar-se l'alt ús de capital que s'ha de fer en infraestructures si no hi ha un marc estable de treball. Per tant, jo diria que estem per davant, en alguns casos, de la resta d'Espanya. En altres crec que no, sincerament, crec que és molt més difícil. Això no vol dir que les infraestructures o que els serveis que rebem a Catalunya jo crec que podem dir que estiguin per sota de la resta d'Espanya. Això no ho diria, eh? Que és molt diferent. Ara, ens estem quedant una mica enrere en algun tipus d'infraestructura.

**El Sr. Ferran Amago** (degà del Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics de Telecomunicació de Catalunya (COETTC))

Molt bé, ara, canviant també..., una pregunta al senyor Pere Vila, el que ha comentat abans el senyor Esteve sobre continguts que no s'acabaran, sinó que es transformaran, la pregunta seria si tots desitgem una personalització dels continguts que ens arribin tal com nosaltres volem, com vostès des de la Corporació estan avançant en el desenvolupament de nous sistemes més adaptats a les necessitats, i si realment la interactivitat, que arribarà a través de la TDT o de la televisió IP, serà suficient per adaptar aquesta necessitat de personalització.

**El Sr. Pere Vila**

Bé, jo, abans de contestar-te, faria un comentari referent a les infraestructures, que és que, en el cas de televisió i en el cas de ràdio, nosaltres amb seixanta,

setanta centres emissors arribem al 90 per cent de la població. I per arribar al 98, 99 per cent de la població hem d'anar a 250 centres emissors. Doncs, en aquest sentit, voldria també fer un reconeixement per a la secretaria i per a la direcció general, perquè hi ha un pla, que és el Pla Radiocom i el Pla de banda ampla rural que fan hi hagi un desplegament que en aquest cas, com que suposo que els números, doncs, no surten com a negoci, doncs, s'està estirant des de la secretaria i s'està estirant des de la direcció general. Hi ha vora seixanta, setanta centres a punt d'entrar en servei, pendent de construcció de casetes i de problemes d'infraestructura, però, bé, que en aquest sentit, doncs, a part dels desplegaments que estan fent les empreses privades, doncs, hi ha una actitud del Govern, de desplegament. Això us ho comento, perquè ens afecta molt a nosaltres, perquè tenim moltes trucades de llocs, de barris, de noves urbanitzacions, doncs, o fins i tot de llocs de muntanya que tenen problemes per rebre el senyal de TV3. Si nosaltres hem de construir la caseta i fer la torre és complicat. De manera que, en aquest sentit, doncs, reconèixer o parlar o exposar la feina que sé que s'està duent a terme des de la secretaria i des de la direcció general.

Respecte a la gestió de continguts, nosaltres, de fet, estem fent quatre coses. Una cosa és la que he comentat abans, que és digitalitzar els continguts. Si els vols manegar, si els vols subministrar en diferents formats, si els vols subministrar a la carta, el primer és tenir-los en un format que hi puguis treballar. Llavors, doncs, hem fet unes inversions fortes per digitalitzar que aquestes estan acabades. Hem de fer inversions també en el que és el canal de distribució. O sigui, no és el mateix passar un contingut per televisió que passar un contingut per internet, que passar un contingut per mòbils. Sempre explico la broma que si haguéssim de veure una pel·lícula de por amb un telèfon mòbil difícilment passaríem por, perquè estaries allà amb la llum... Realment per passar por, doncs, home, has de tenir una pantalla gran, has d'estar a les fosques i has de mirar que el so t'envolti, que t'espanthin, no?, és molt difícil de passar.

Per tant, aquest exemple, que és un extrem, doncs, passa per tot. No és el mateix fer un informatiu per televisió que fer un informatiu per internet que fer un informatiu per mòbil. Llavors, doncs, a part de digitalitzar, has d'invertir en eines per poder fer això. En el cas nostre, la inversió nostre és el 3alacarta. El 3alacarta és una peça per deixar a l'abast del públic, doncs, al voltant de les vint mil, trenta mil peces diferents, amb programes de cuina, amb trossos d'informatius, amb trenta minuts, amb de tot. Aquests van corrents sobre les infraestructures de Telefónica i van corrent a la velocitat que les infraestructures de Telefónica ens permeten. És a dir, l'hem d'anar canviant any a any. El vam posar en marxa a 64 kilobyte, després ho vam passar, doncs, a 128 i ara estem a 500 kilobytes per segon. Per tant, és una inversió en digitalitzar, una inversió en eines. Amb aquestes eines també hi posaria la inversió en alta definició. Tot el gestor de continguts té de poder suportar definicions estàndards i alta definició. I després, el que serien les inversions en eines també ens remetrien al que ha comentat en Kim Faura, que és que necessitem eines que ens permetin automatitzar la producció. O sigui, no podem prestar la mateixa atenció a un informatiu que fem per TV3, que l'estem fent, doncs, jo què sé, per a un milió de persones, que a un vídeo que es descarregarà a través de mòbil, que potser te'l descarregaran 250 persones. Clar, la quantitat de recursos que hi has de posar no és la mateixa i la manera de produir no és la mateixa. Llavors has d'automatitzar eines de redacció. O sigui, hauríem d'aprendre a redactar amb automàtic. Hem d'automatitzar eines d'accés. Hem d'automatitzar eines de producció i el que exposava abans dels presentadors virtuals. En aquest sentit, doncs, bé, hi ha el projecte aquest d'aquí a nivell català. També hi ha una certa, jo diria, comoditat, en el sentit que se'ns ha adjudicat el projecte aquest d'aquí de l'3media, amb Telefónica I+D i amb Mediapro. I les eines aquestes de producció automàtica i recursos per investigar aquestes eines i recursos per posar-les en marxa en disposem. I tinc la impressió que anem relativament avançats respecte als altres, amb carinyo i amb humilitat, eh?

En l'altra cosa en què hem d'invertir és en una nova relació amb la gent. O sigui, realment hi ha una cosa que podem fer ara, que abans no podíem fer, que és jugar. Llavors, per exemple, el portal del Súper 3 no solament té els dibuixos animats del Súper 3, sinó que també proposa jocs per als nens. El portal del 3XL no solament és un portal de jugar, també proposa jocs. Llavors, en aquest sentit, doncs, a més de fer ràdio i televisió, entres en una altra manera de relació amb la gent. O sigui, hem tingut jocs com l'Espai 8 amb vint mil, trenta mil jugadors jugant-hi regularment cada dia, en jocs d'aquests d'aquí. Val? I, doncs, bé,... realment seria això. Invertir en gestió de continguts per tenir els gestors i poder-los treballar. Invertir en eines per anar als canals de distribució. Treballar en noves eines de producció com aquesta de l'3media, i finalment invertir en noves relacions, que seria..., un exemple seria aquest d'aquí, dels jocs. Aquesta seria una mica la meva disposició.

#### **El Sr. Miquel Ramírez**

Moltes gràcies. En aquest moment haig de fer la meva feina de moderador. Estem a la meitat del debat, però no a la meitat del temps. Llavors jo apel·laria a la seva capacitat de síntesi. Des d'aquest punt de vista, voldria fer una pregunta a Antoni Esteve. La nova televisió, el nou multimèdia, es basarà en la personalització i actuació de continguts. Aquest *one to one* que li diuen els anglesos. Tenim una oportunitat de negoci a Catalunya? Les empreses catalanes tenen una oportunitat de negoci? O comprarem a l'estranger?

#### **El Sr. Antoni Esteve**

Estic convençut que les empreses catalanes en aquest sentit són estan movent. Jo diria que les empreses catalanes han perdut moltes oportunitats històricament en els camps..., i per exemple en l'àmbit audiovisual. Per exemple, en aquest sentit, TV3, que ha estat el gran motor del sector audiovisual i que és el gran motor que ha permès que al voltant de TV3, és a dir, dues de les empreses més importants en aquests moments, és a dir, una de les que són ha venut en el paquet d'Endemol, Gestmusic és una empresa que

va néixer amb l'escalfor de TV3. Mediapro és una de les altres empreses de què es parla, és a dir, són empreses que han nascut a Catalunya i que han deixat de ser empreses jo crec que en aquest sentit que podem considerar catalanes. En aquests moments, dins el grup Imagina, la presència de Mediapro deu ser un 30 per cent al final, doncs, del que és el total on hi ha, doncs, un 20 per cent d'una empresa anglesa, un 20 per cent del grup Torreal, un 30 per cent del grup Globomedia. És a dir que, per tant, hi ha la presència de Mediapro dins del que seria el grup. En aquests moments el grup Imagina, que està dins de La Sexta i altres coses, doncs...

És a dir, per tant, jo diria que les empreses que han nascut i que TV3 ha ajudat a crear aquest tipus d'indústria són empreses que, de mica en mica i progressivament, jo crec que no estan..., deixaran de donar activitat al país. Realment no sé com es..., sí que necessàriament... i crec que en aquests sectors és molt important que les empreses tinguin volum, i tinguin volum per entrar en àmbits que realment tinguin valor. És a dir perquè probablement, doncs, a l'entorn d'una sèrie de tecnologies que hi ha al voltant, doncs, del que podrien ser les tecnologies IP o tot el que està al voltant del món internet, de vegades les barreres d'accés són molt petites, molt fràgils, i per tant, doncs això, evidentment, permet fer moltes activitats i negocis, però negocis que probablement en molts casos tenen un nivell de valor baix precisament perquè les barreres d'accés són baixes o diguem que les dificultats d'accés són baixes. És a dir, probablement si és interessant la indústria aeronàutica, és precisament, perquè hi ha poques empreses que hi puguin entrar i que Catalunya tingui indústria aeronàutica jo crec que és interessant, perquè precisament és una indústria que té un nivell i un valor importantíssim.

Jo crec que en el camp audiovisual hi ha àmbits que poden tenir aquest valor i que poden tenir aquesta importància, però que crec que en aquests moments veig moltes vegades les administracions públiques més aviat desorientades, amb debats molt essencialistes, desorientades, amb debats en altres camps que probablement jo crec que no estan orientades cap a la indústria i no estan

orientades cap a crear realment indústria audiovisual; indústria audiovisual que generi valor i que aquest valor dins de Catalunya..., ja sé que en aquests moments, en moments de globalització, el parlar de Catalunya des d'un punt de vista de dir que una empresa mantingui els marcs catalans, doncs, deu ser una cosa molt complicada i difícil, però, sí que crec que hauria d'haver-hi maneres d'entendre que el que sí que s'ha de crear és una indústria amb capacitat exportadora en aquests camps. I aquests camps, que són els dels continguts, aquests camps que són els de... És a dir, és molt important tenir empreses, ja dic, i jo penso que el gran valor, és dir, la gran empresa de continguts que té Catalunya, que és TV3, és una empresa que està feta de Catalunya endins. És a dir, bàsicament, i aquesta és la seva missió, encara que ha fet esforços lloables allò per també exportar algunes coses, però que no és la seva missió essencial, exportar. I probablement no és el paper de l'Administració pública promoure aquestes indústries exportadores en l'àmbit públic.

Per tant, jo crec que aquí el que sí que seria important, és a dir, és veure com realment es pot reforçar i com es pot jugar un paper més important, perquè jo crec que la creativitat hi és, l'àmbit, el marc, la tecnologia, per poder-ho fer hi són, però crec que moltes de les coses que han passat, és a dir, que han passat en el món de les indústries discogràfiques..., crec que s'ha perdut molt pes específic. En el món del cinema, tenim un cinema que viu de la subvenció, i on hi ha poques coses que realment tinguin i acabin sortint d'aquest cercle viciós que és el de la subvenció. En el món dels mitjans de comunicació, doncs, en aquests moments, els grups, els grans grups de comunicació catalans que realment puguin incidir i ser multisectorials o multiplataforma o com se'ls vulgui dir, són molt limitats. És a dir, jo crec que dóna mà sobren molts dits a l'hora de comptar-los. I diria que també, doncs, la presència en el món de la ràdio, la presència en el món de la premsa amb altres coses, doncs, jo diria que en aquests moments no hi ha una indústria, uns grups pesants que comptin, que pesin a nivell europeu, més enllà que ja dic, que sí, que empreses que han nascut aquí han jugat un paper important, però veig..., és a dir, cada vegada

veig menys la aportació que aquestes empreses poden fer de cara endins o portes endins.

### **El Sr. Ferran Amago**

Molt bé. Seria la pregunta per al senyor Tobías Martínez. A molts països la televisió per mòbil ja és una realitat. En canvi, nosaltres, amb una penetració a nivell de mobilitat d'un 103,4 per cent, encara no tenim un ritme de penetració ni de bon tros alt. El tenim molt baix. Per què creu vostè que s'està introduint o no s'està introduint la televisió pel mòbil a Espanya i a Catalunya?

### **El Sr. Tobías Martínez**

Bé, la televisió amb mobilitat s'està començant a introduir en alguns països. Vull dir, no és una realitat comercialitzable ni un model de negoci que encara tingui experiència. Els dos països que han començat són Finlàndia i Itàlia, amb resultats, diria, molt discrets, de moment, respecte al comportament del model de negoci. Evidentment, com en aquest cas i en altres, no hi ha una barrera, diguem-ne, des del punt de vista tecnològic, no hi ha una barrera des del punt de vista d'infraestructures, però sí que hi ha una barrera respecte al comportament del consumidor, respecte a quant està disposat a pagar, quin tipus de continguts són els que li agradarà, diguem-ne, veure en un mòbil i quins no.

Per tant, jo diria que s'està en una fase, en aquests dos països, de començar a tenir una experiència real de com es comporta el consumidor i de quins són els resultats també en el seu model de negoci. Jo diria que, a Espanya i, en concret, a Catalunya, bé, hem estat al capdavant i estem al capdavant de les proves pilots. Com bé sabeu, també, cal una regulació per al llançament d'aquest servei. Sabem que s'ha tret una consulta pública per part de la Secretaria d'Estat de Telecomunicacions. I jo diria que... bé, que pot esdevenir una realitat potser comercial a Espanya, doncs, en el termini d'un any o en el termini de nou mesos, no abans, tampoc no ho veig abans.

De tota manera, jo crec que no se'ns escapa cap tren en aquest servei, que estem en disposició, tant en infraestructures com en tecnologia, de prestar-lo, els operadors de telefonia mòbil han participat en totes les proves pilots, hi han participat tots els radiodifusors i d'una forma molt activa que jo també vull agrair aquí a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, com sempre, haig d'afegir, sempre que els hem trucat, sempre estan disposats, diguem-ne, a invertir i a estar al capdavant. I jo crec que hem après, però que estem en un procés, diguem-ne, de regulació formal pel llançament d'aquest servei.

### **El Sr. Miquel Ramírez**

Moltes gràcies. La següent pregunta, malgrat que el senyor Pere Vila ens ha explicat tota la cadena de valor que s'està canviant per adaptar els continguts de televisió de la Corporació Catalana..., d'alguna manera aquí en aquesta taula ha quedat palès que estem canviant. Segons les paraules del senyor Esteve, la captació dels nous clients, els joves, per als continguts de televisió actuals amb el sistema de radiodifusió, sembla que està començant a tenir símptomes de feblesa. Sembla que el nou que ve és la interactivitat. Coses..., el *Messenger* passar-lo a multimèdia. Llavors des d'aquest punt de vista..., tot pensant que fins ara l'infraestructura que fa servir la Corporació Catalana és aquesta dels repetidors, és una infraestructura de difusió. Per entrar en aquest nou món de sistemes personalitzats i amb interacció, pensa que són necessaris nous mitjans de transport del senyal, aprofitant que tenim aquí el senyor d'infraestructures, perquè vostè pugui fer la carta als Reis.

### **El Sr. Pere Vila**

Bé, gràcies. Si hagués de fer la carta als Reis, faltaria algú més a la taula, en el sentit que a nosaltres ens fa la impressió... Contestant la pregunta: Tot el tema d'interactivitat requeriria passar per més llocs? Jo sóc del parer que sí. És a dir, en el tema de la televisió interactiva sempre imaginem a llarg termini un receptor de televisió que rep el senyal des de qualsevol lloc, pot rebre-la, doncs, de la televisió digital terrestre, però que és un televisor que va equipat

amb dues coses que no porta ara: un, és un wi-fi d'aquests, o un *bluetooth* per connectar-se, doncs, a la xarxa wi-fi de la casa i l'altre és un gravador a dintre, petit. Això són coses que estan en el mercat. Les màquines wi-fi estan en el mercat i els gravadors estan en el mercat. Però no estan posats dintre el televisor. Per això deia que faltaria algú més a la taula.

Llavors sempre ens imaginem un entorn en què tu emets i el televisor de l'usuari pot veure el que estàs emetent, pot gravar-te mentre tu estàs fora, o bé pot gravar-te a través del canal de retorn, de manera que quan prems el botó, tu gestiones uns continguts que tampoc t'hauria de preocupar excessivament d'on vénen. Si et vénen de la TDT, si et vénen que els has gravat a dintre del televisor o bé et vénen, perquè tens un canal de retorn que és potent. Llavors, la resposta seria: Calen noves infraestructures per a interactivitat? La meua resposta: jo crec que sí. Però, faria falta que realment la indústria trobi interessant, trobi rendible i tingui interès per fer receptors que portin integrat, doncs, el *bluetooth* i que portin integrat, doncs, el gravador.

Voldria fer un comentari de la indústria del joc, de la indústria del *gaming*, que és les consoles aquestes que han fet la Nintendo, la Wii, aquesta que han esgotat aquest Nadal, que no l'han llançat com una consola de jocs. La casa Wii, l'ha llançat com el canal Wii. I si teniu oportunitat de provar-la o de parlar amb els vostres fills o amb algú que la tingui, realment tenen canals d'informació que es connecten via wi-fi. O sigui, quan connectes, quan poses la Wii a casa, la Wii mira si té connexió. Si té connexió, s'autoconnecta, i a partir d'aquell moment a més de jugar a la Wii, pots accedir, doncs, a un canal, en aquest cas hi ha un canal d'informació meteorològica que dona el temps de Barcelona, vull dir que no..., en fi, que està..., pots situar-te, i més coses. Realment, per tant, la conclusió seria per poder interactivar i per poder personalitzar calen nous sistemes? Sí, però també calen noves màquines. Aquesta seria una mica la resposta.

**El Sr. Miquel Ramírez**

I seguint amb aquest tema, si la interactivitat pot ser el futur, m'agradaria preguntar-li a Antoni Esteve, com a empresari de continguts, si pensa com serà aquesta interactivitat? Estem avançant? No des del punt de vista de la tecnologia, que la tecnologia pot suportar-ho tot, més o menys, sinó des del punt de vista ergonòmic. Aquesta interactivitat com serà en el futur?

### **El Sr. Antoni Esteve**

A veure, a mi em sembla que hi ha dos..., és a dir, jo sempre he parlat d'un concepte que fins i tot..., que a vegades pot ser contradictori, el de la interactivitat passiva. És a dir, hi ha gent que el que no vol en el televisor, és a dir, quan... Torno al que deia abans dels usos socials. Hi ha dues maneres de relacionar-se amb diferents aparells. Jo sempre parlo de la distància del braç. Els que estan a la distància que podem estendre el braç són mitjans amb què ens podem relacionar d'una manera molt més interactiva, molt més participativa. Per tant, podem fer-ho, doncs, amb un rellotge, amb una agenda electrònica, amb un portàtil, amb un telèfon... És a dir, en aquestes distàncies hi ha uns nivells d'activitat que poden ser més grans, però quan ens allunyem o quan la distància és la distància d'un televisor, quan la distància és la distància d'aquests monitors o la distància d'una sala de cinema l'ús cada vegada, doncs, és menys participatiu probablement o podríem dir-ne més passiu.

I això respon, doncs, a comportaments. La gent que arriba després d'un dia de treball a casa, probablement està més predisposada a aquests usos passius dels continguts que no pas a posar-se, doncs, davant una pantalla a moure i a... Tot i així, és a dir, hi ha fórmules que fan que aquests mitjans o aquests monitors que estan a més distància, perquè en realitat, diguem-ne, qualsevol d'aquests monitors pot fer de tot, és a dir, podem veure aquesta pel·lícula de terror amb un rellotge. El que passa és que no és la manera més pràctica de veure la pel·lícula de terror. De la mateixa manera que amb una pantalla de cinema podríem moure'ns per les pàgines d'un Excel, i tampoc seria una sala de cinema el lloc més adequat per moure'ns amb un Excel.

Per tant, jo crec que el que sí que està donant o el que sí es pot aconseguir és que, gràcies al que són els agents intel·ligents, és a dir, a l'ús, a l'equivalent al que a internet serien les *cookies*, l'ús del que seria aprendre els comportaments de l'usuari, la televisió es converteix, és a dir, o aquest tipus..., quan dic televisió, és que ja em sembla també utilitzar un terme reduccionista, és a dir, en el sentit que crec que al final la televisió en si mateixa que ara ha estat el gran element, element massiu que està al 99,6 per cent de les cases, doncs, bé, és un aparell que jo crec que ens costarà definir el que va venint perquè barrejarem molts més conceptes.

Per exemple, en aquests moments per internet és possible moure's o començar a testar en fase beta, un programa que és el programa Jost, és a dir, que la mateixa gent que van fer Sky i que van fer el Kazaa, en aquests moments treuen, bé, uns canals o distribueixen uns canals de televisió que canvien d'alguna manera el paradigma, diguem-ne. Fins ara hem vist a internet televisions que estaven, apareixien dins el web. Aquí és realment una televisió on el web apareix dins, on hi ha elements, on es poden fer xats mentre s'està veient un programa, on la gent pot comentar i enviar-se informació al mateix temps que està veient aquest programa.

Per tant, jo crec que sí que està canviant i és molt important el que deia en Pere ara, tot el camp dels videojocs, és a dir, el camp dels videojocs, és a dir, el que ha fet Wii que, precisament quan està..., aquesta plataforma de Nintendo, l'estan anunciant per televisió, estan anunciant el canal de meteorologia, com a element important, i s'estan anunciant. Per tant, pensar que cada vegada més, és a dir, es fragmenten els escenaris, que el videojoc pot acabar convergint amb la televisió d'una manera clara, és a dir que podem acabar veient, d'aquí a tres o quatre anys, el festival de Eurovisió, o abans, emès per la Xbox i que a més a més la gent voti directament..., o la PlayStation, o que... Aquesta barreja d'interfícies, d'elements, jo crec que, en aquests moments, el que necessita és avançar, probablement, en algun moment amb vista a aquesta necessitat també econòmica, jo diria, de reaprofitar aquests

continguts, per tant, d'avançar cap a interfícies comunes que puguin servir-nos cap aquestes diferents plataformes, que ens puguin servir cap al telèfon, cap a l'ordinador, cap al televisor. Interfícies molt visuals, deia abans. Però també veig molt important la interrelació que té tot això amb l'element sense fils, però també amb el geoposicionament. És a dir, la importància que tindrà també de cara a la publicitat. Perquè, al final, de tot això que parlem, és a dir, qui paga la festa? És a dir, aquesta festa que podríem dir tecnològica només es paga de tres maneres: o és publicitat, o és subscripció o és subvenció. És a dir, no s'ha inventat res més. I, per tant, és a dir, o és la publicitat que continuarà sent probablement un dels elements importants, perquè la publicitat sí que ha descobert que en aquests continguts interactius la publicitat és més rendible. És a dir, un anunci en aquests mitjans, és a dir, encara que el vegi menys gent arriba..., moltes vegades pot arribar més o arriba a uns segments de població en aquests moments que li poden ser més interessants a la publicitat. Jo crec que això és una cosa que ara estan descobrint els diaris, que els seus anunciants en alguns casos comencen a preferir anunciar-se en webs que no anunciar-se als diaris. Hi ha la subscripció, que continuarà sent un element important i sobretot amb els continguts de més alt valor. I la subvenció, que continua sent, doncs, bé, per a aquells que estiguin interessats en el desenvolupament d'un determinat producte.

Per tant, jo crec que al final és pensar, és a dir, què és i qui ho finança i com es paguen. I per tant, també penso que és important que a nivell d'infraestructures, jo insisteixo en un concepte que deia abans, que és el de les tarifes planes a l'hora d'accedir a tots aquests continguts en l'àmbit de la telefonia, sobretot. Jo crec que ja estan més clares en altres terrenys, però que, en el camp de la telefonia, la gent no mirarà televisió per telèfon si no té clara la política del que li estan cobrant. És a dir que sàpiga o que allò entra d'una altra manera. És a dir, cobrat peça per peça, la gent..., no hi haurà consums massius de les coses. És a dir, no..., i aquí, quan estem parlant d'audiovisual i

de comunicació, estem pensant en consums massius, és a dir, jo crec que per donar-li aquest nom.

### **El Sr. Ferran Amago**

Molt bé. La darrera pregunta seria per al senyor Kim Faura. És l'última i després passarem al debat. La pregunta seria si abans el senyor Miquel Ramírez es qüestionava una mica la vida del core i vostès deien que estaven invertint en tot el tema d'innovació, però també tractava el tema de regulació, quines serien les infraestructures que vostès creuen que cal desenvolupar perquè tinguem a la llar una bona revolució a nivell de banda ampla. I què fan vostès pel que fa al desenvolupament a Catalunya, perquè arribin aquestes infraestructures.

### **El Sr. Kim Faura**

Bé, amb permís del moderador, com que ja crec que aquesta pregunta una mica s'ha cobert amb..., i si voleu després hi insistirem. Però, potser seria interessant, per afegir valor diferencial a la informació de l'audiència, perquè hem parlat molt de continguts i d'infraestructures que tenen a veure amb la llar, i hem parlat molt poc de les infraestructures i els serveis dels continguts que necessiten les empreses catalanes. Des d'aquest punt de vista, em sembla que seria més diferencial parlar d'això que no d'altres coses. Des d'aquest punt de vista està absolutament demostrat, en qualsevol índex que mirem, que l'ús de les noves tecnologies millora la competitivitat de les empreses.

A Catalunya tenim, avui, una cobertura, de les empreses de més de deu treballadors, més alta que la mitjana d'Europa i de les primeres d'Europa, comparada amb qualsevol país. A més, amb el programa final que s'està fent, de la banda ampla rural, arribarem, segurament, a cobrir gairebé el 99, sempre quedarà el polígon industrial de Riudellots, que sabem que falta, i que estem intentant corregir-ho. Però vull dir, els índexs de productivitat tenen a veure, doncs, amb...

Hi ha un estudi del centre d'estudis de la Caixa que diu que el PIB de l'any 1996 al 2003, que va ser d'un 32 a Catalunya, podria haver estat d'un 45 si les empreses i la seva relació amb les administracions haguessin tingut una intensitat de ús de les noves tecnologies similar a la mitjana d'Europa. Amb això què vull dir? Que si seguim parlant només, des d'aquest punt de vista, només ñdic que s'ha de parlar i sempre és millorable, de les infraestructures, no solucionarem un dels problemes més importants que tenim a Catalunya amb les empreses. I és que en aquestes empreses que dèiem, de més de deu treballadors, que avui la major part tenen banda ampla, desafortunadament no la fan servir per millorar la competitivitat de la seva empresa, en general. És a dir, amb prou feines per tenir un correu electrònic i, amb prou feines, algunes d'elles, o un percentatge petit, per tenir un web, que a vegades no és ni interactiu. O sigui, és un web que és gairebé una targeta de visita, o és com una fotografia publicitària, no? Per tant, jo crec que en el discurs nostre, de Telefónica, els més interessats també, però amb l'ajuda de l'Administració també, doncs, és convèncer i tenir aquests continguts que estem parlant, tan interessants per a la llar, d'oci i d'entreteniment de què hem estat parlant, i d'aplicacions que convencin les companyies, que convencin les empreses, que la utilització de les noves tecnologies milloraria la compatibilitat de la seva empresa, i a la vegada això iria en benefici de la riquesa del país i de la millora de tota l'economia, tal com demostren els estudis.

I, quant a la contestació, potser una mica ja ho hem dit. Jo crec que a Telefónica vàrem tenir la sort que ens va visitar la comissària Viviane Reding al centre de recerca d'aquí de Barcelona, la comissària de Telecomunicacions de Brussel·les, de la Comunitat Europea. I vàrem tenir l'oportunitat de dir-li que la intenció de Telefónica és, si la regulació, ho repeteixo, si la regulació li permet els retorns raonables, nosaltres li vam fer una proposta d'un model determinat. no demanàvem ni el model americà que els he citat abans, que el retorn és per a la companyia que inverteix, ni el d'Alemanya, que li donen, ja ho veurem si li donen, va protestar moltíssim la comissària, cinc anys de vacances

reguladores, sinó que li vàrem dir: Óbé, hi ha unes zones d'alta concentració d'empreses i d'alta concentració de llars, on avui ja hi ha una infraestructura que competeix (hi ha el cable, hi ha moltes coses)..., doncs aquí potser el model que iria bé seria una llibertat de mercat que puguem vendre a tercers, competint uns amb els altres. I allà on només hi hagués Telefónica amb fibra òptica, doncs, allà que se'ns regulés. Que es regulés amb uns preus raonables, amb un retorn, amb un preu majorista raonable. No ho va descartar, i de totes maneres això està en consulta i estem sempre esperant els resultats, i crec que pròximament es donaran.

### **El Sr. Ferran Amago**

Molt bé. Per acabar l'acte, la taula rodona. Vull agrair a tots els membres de la taula, la seva participació. Vull agrair, també, al Parlament de Catalunya que ens hagi deixat el marc institucional, també, per poder gaudir d'aquest Dia Mundial de les Telecomunicacions. Vull, també, agrair a la organització, ja que aquest és el primer esdeveniment que fem entre tots dos col·lectius professionals de les telecomunicacions. I jo crec que si continuem per aquesta via, potser també prosperarem molt més i contribuïrem molt més a desenvolupar les telecomunicacions a Catalunya.

Pel que fa a les paraules dels membres, a mi m'agradaria remarcar diferents frases que han comentat cadascun d'ells. Pel que fa a la infraestructura, jo em quedaria, sobretot, amb el marc regulador. Jo crec que en molts fòrums de debat s'està parlant molt de la necessitat que el regulador ajudi a desenvolupar tot el que seria la competitivitat del sector. I, també, una frase que s'ha comentat abans, que les infraestructures mai no estan per davant del servei, sinó que s'adapten a mesura que el servei surt. Jo crec que aquí, a Catalunya, tenim serveis i som demandants de serveis molt avançats, amb la qual cosa jo crec que les empreses que sou operadors d'infraestructures i de serveis ens teniu al vostre costat, també, per demostrar-vos que necessitem encara més

infraestructures per poder posar a sobre d'aquestes tots els serveis que necessitem les empreses per poder competir.

Pel que fa als continguts, em quedaria amb la frase de "continguts no s'acaben, sinó que es transformen i es canvien, i, sobretot, amb la necessitat que aquesta transformació sigui d'acord amb els formats que hem comentat avui, de tots els canals que estem oberts. I, sobretot, la situació de trobada que, justament, és el que jo crec que cal analitzar molt més, i alguns centres de recerca ja estan fent, de la necessitat de saber què necessita l'usuari. L'usuari, moltes vegades, no és el mateix que estigui dintre del mòbil o dintre de la televisió.

Amb aquestes paraules, una miqueta, resumim moltíssim el que hem dit cadascun de nosaltres. Voldria, una altra vegada, donar-los les gràcies a tots vostès. Ara farem un torn de preguntes obert a qualsevol membre de la taula. El que sí que pregaríem és que cadascun de vostès digui el seu nom, la seva empresa i a qui va referida la pregunta.

**El Sr. Jordi Guardiola**

Per a en Pere Vila. Sóc Jordi Guardiola.

El tema de la TDT té molta capilaritat, arriba pràcticament a tot arreu, potser només l'ultrapassa el telèfon mòbil. Aleshores, em sembla que heu iniciat algunes experiències... Sé que el govern de l'Aragó ho ha fet, també, o té un projecte per fer-ho, de relació d'Administració local amb la llar, el ciutadà, via TDT. Crec que vosaltres esteu fent també alguna cosa, juntament amb la Generalitat, i no se si l'Ajuntament de Mataró. Com ho teniu, això? I en quin estat està?

**El Sr. Pere Vila**

Sí. Agafant la base que la televisió pot servir per a més coses fins la televisió, sinó el receptor i la instal·lació, les infraestructures de TDT, vam plantejar la possibilitat de poder fer un treball de recerca i d'investigació, doncs, amb la

secretaria, amb l'Ajuntament de Mataró, amb l'Ajuntament de Vilanova, amb la gent que porta tot el tema d'atenció ciutadana de Catalunya, de manera que vam llançar una idea que li vam posar de nom TGovern ñT, de televisió; Govern, de governñ, i que la idea era veure, de les coses que fa l'Administració per nosaltres, l'Administració local o l'Administració de la Generalitat, que moltes estan automatitzades per internet, veure quines podrien tenir un cert sentit, en quines podrien estar interessada la gent a poder-les veure, podria estar interessada la gent a veure-les des de casa. Des de, simplement, informació, doncs, del teu municipi, que pogués estar interactiva, de telèfons d'interès, de serveis, de notícies... fins a poder-te mirar a quina hora pots anar al CAP, o poder demanar hora al metge, o poder tenir informació de la Generalitat. Vam llançar aquests projectes, i la idea era de fer-ho, de lligar el món local i el món Generalitat. Vam demanar dos ajuntaments, i vam mirar que hi hagués una universitat que fos comuna, per fer una mica de clúster. Llavors, el lloc que ens va semblar interessant era agafar Vilanova, agafar Mataró i agafar la Universitat Politècnica. Amb la gent del 012 i amb la secretaria, amb la Direcció General, doncs bé, hem arrencat les proves. I aquestes proves estan en marxa. S'han fet de moment proves de laboratori, a Mataró i Vilanova, i la idea és demanar un múltiplex localitzat en aquestes àrees geogràfiques per poder fer proves d'accés directe des de la població. Aquestes idees, també les hem extrapolat al grup Impulsa, i dels projectes que el grup Impulsa impulsa és la agrupació d'emissores i de gent relacionada amb el tema de la televisió digital a Espanya, doncs han agafat dos projectes. Un dels dos projectes també fa referència del TGovern.

No sé si amb això li he contestat.

**El Sr. Jordi Guardiola**

Sí, sí, perfectament. Amb la qual cosa, veig que per Televisió Digital Terrestre ens arribaran també coses de por, quan ens comuniquin el nou valor cadastral, per exemple, no?

Hi ha altres llocs on s'estigui fent?, perquè tenia notícies del Govern de l'Aragó.

**El Sr. Pere Vila**

Sí, bé, el Govern de l'Aragó es un govern que està resultant bastant actiu. Està treballant els temes d'alta definició, que organitza unes jornades l'any el mes de juliol, i està movent coses d'aquesta mena; fins i tot tenen algun centre d'I+D. El que no he seguit de prop és aquest tema en concret. Jo penso que, en aquest tema, el lideratge el portem aquí, i això vindria referendat perquè el grup Impulsa de Madrid ens ha agafat, també, com a projecte referència per fer-ho per a l'Estat espanyol.

**El Sr. Pere Mir** (president de Ver Comunicaciones)

A veure, aquest acte, que jo en felicito efusivament els organitzadors, perquè crec que és molt positiu, està organitzat pels dos col·legis professionals de la professió nostra, no? I a mi em preocupa, potser podríem anar tranquils, tot el que es parli...,cap cosa massa excitant, francament, però tampoc allò, bé, anem fent.

Quan sortim a fora començarem a sentir ñi això ho sabem perfectamentñ, un a un: ¿Ostres, això no va..., preocupació de les empreses, els professionals...,no hi ha professionals..., l'atractiu de la professió baixa..., no hi han sol·licituds a les escoles..., està baixant el nivell..., se'ns mengen els altres...ô Aquesta serà la conversa allà. Aquí, de moment, no. Allà sí. Llavors, jo, francament,estic preocupat, i crec que ho estem tots, eh?, amb la marxa que el nostre sector, i en particular la nostra professió, que és la que està aquí representada, que és un reflex, al final, dels sectors. Si el sector va bé, la professió va bé. Si la professió va malament, per més que diguin els discursos, vol dir que alguna cosa passa i el sector no va bé, aquí, eh? Llavors, i, per tant, potser això que diem: ñnfraestructures i continguts, una oportunitat per a Catalunyaô doncs hauríem de precisar una oportunitat per a l'economia catalana ñi s'haurien de fer algunes coses com les que comentava el Kim Faura, per les empreses

catalanes i s'haurien de fer coses perquè les empreses sortissin, evolucionessin, etcètera. I pels professionals catalans, no?, perquè Catalunya com a ens així general, doncs al final s'ha de concretar.

Jo, aquí, m'atreviria dir que som al Parlament, amb tan bona representació de totes les institucions: operadors, polítics, etcètera, a proposar fer alguna cosa. Jo crec que s'hauria, jo proposo, vaja... Jo crec que és imprescindible identificar dos o tres grans projectes tractors que siguin capaços de vertebrar aquesta necessitat de revulsiu que tenim, en tots els àmbits, i que crec que hauríem de tenir algunes característiques. Ser anticipats, des del punt de vista de demanda en termes internacionals. És a dir que aquí poguéssim produir quelcom que sigui..., abans que els nostres competidors internacionals, que tinguessin capacitat, els resultats, de ser exportables. Que fossin, òbviament, innovadors, i que fossin capaços de generar un valor afegit creixent a llarg termini. És a dir que fossin impulsors, al final, de l'economia, de l'indústria, de generació de valor. Jo, per això, proposaria que es creés un grup en què intervinguessin les universitats, els col·legis, la indústria a través de l'AETIC, per exemple. I que identifiqués, eh?, i els operadors, els grans operadors, que identifiquessin dos o tres àmbits... Jo m'atreviria, fins i tot, a proposar-ne alguns i segur que n'hi han més, per exemple, gestió de mobilitat, és un gran tema amb moltes aplicacions i molta evolució, per exemple, ubicuitat, connectivitat, tot això que se'n parla tant, doncs treballar-ho a fons. O un tercer tema, que podria ser gestió del territori, amb aplicacions de tot tipus: satel·litals, etcètera. Segur que n'hi han més, però aquests tres temes, per exemple, podrien ser vertebradors d'aquest estil de projectes, i llavors identificar-los i buscar un compromís de veritat, no de paraula, de veritat, al Parlament més enllà dels partits, més enllà de la dinàmica que canvia cada elecció, que sigui més a llarg termini i que permeti, realment, tenir una línia que, dintre d'uns anys, quan ens trobem aquí, doncs, les converses, després siguin més positives.

Gràcies.

### **El Sr. Ferran Amago**

Molt bé. Amb referència a tot això, tots els col·lectius professionals, la Secretaria de Telecomunicacions i altres persones també vam parlar de promoure un manifest per a aquesta sessió d'avui, que recollís, com a conclusió també, poder signar un acord marc o un pacte nacional, que sí que seria el Pacte nacional per la societat de la informació i les telecomunicacions, sí que ens agradaria que sortís de tot aquest pensament, de totes aquestes reflexions que hem fet avui, que hem fet entre tots, perquè jo penso que sí que és necessari. Estem patint temes universitaris, sobretot en l'àmbit de l'enginyeria en general, telecomunicacions concretament, i també en l'àmbit de la professió. La professió està deslocalitzant a ritmes més grans del que desitjaríem. Aleshores, jo crec que l'impuls polític, l'impuls col·legial, professional i l'impuls institucional i d'operadors, jo crec que tothom hem d'estar en el mateix costat del vaixell per tal de poder portar tot això a un mateix termini.

Nosaltres recollim la teva consideració, que jo crec que és molt encertada i va en la mateixa línia que el Miquel i jo estàvem parlant.

Moltes gràcies.

### **El Sr. Miquel Ramírez**

M'agradaria afegir al que tu proposes... Jo crec que d'alguna manera, de la mateixa manera que hem dit que la infraestructura pot ser un coll d'ampolla per als continguts, els professionals no podem ser el coll d'ampolla de les empreses. Hem de tenir prou professionals d'enginyers de telecomunicacions, d'informàtica, multimèdia... perquè això que tu dius que necessitem tres projectes capdavanters... Bé, necessitem els professionals. Des d'aquest punt de vista, la universitat, la societat en general s'ha de preocupar de tenir aquests professionals. Però també una altra cosa ha de fer la societat, no ha d'abaixar els sous dels enginyers perquè això constitueix una barrera d'entrada. La cultura de l'esforç que ens ha recordat Sarkozy a França ha de venir aquí. La

gent ha de saber que l'esforç té un premi. Si aquesta cohesió es trenca, és complicat tenir bons professionals.

### **El Sr. Ferran Amago**

Hi voleu afegir alguna cosa, vosaltres? Si no, per acabar jo us faria l'última pregunta: ja que estem en període electoral en l'àmbit local, què demanaríeu als alcaldes futurs dels municipis pel que fa al desplegament de les telecomunicacions?

Pregunta amb resposta mínima, eh?

### **El Sr. Kim Faura**

Aquesta deixa-me-la a mi.

No, a mi em sembla... Jo he assistit a tots els discursos dels candidats, per exemple, a l'Ajuntament de Barcelona, i és curiós, perquè en general el format és que hi han vint minuts per exposar i després hi han preguntes. Amb una excepció, en vint minuts les telecomunicacions, les infraestructures de telecomunicacions no estan en els seus vint minuts, entenent que, en la major part de casos, pel que hem explicat, són infraestructures que permetrien incrementar la riquesa d'un país, el PIB, de manera important i diria que amb gran..., sense detriment del pressupost públic, perquè dic, en un marc regulador raonable, l'empresa privada seria capaç de fer les infraestructures, no? Aleshores, primer, doncs, ens queixàvem d'això. Els dèiem: «Escolta, ens agradaria que estiguéssiu en els primers ñhi ha alguna excepció, eh?, alguna excepció honorable que ho va fer en els primers vint minuts? però l'altre és dir, bé i què farem aquí, a Barcelona, per solucionar-ho sent la ciutat més restrictiva en les ordenances municipals en el tema d'antenes? Sent la ciutat que tenim la fira més important de mòbils del món, del 3GSM, on els operadors, com saben, hem fet les coses molt malament, eh?, en el passat, tenim molta culpa de moltes coses perquè fèiem unes antenes..., cadascú ens barallàvem per posar l'antena més gran i pintada vermella i blanca i... Però, en aquesta fira, tots els

operadors hem de posar camions amagats pels carrers per poder donar cobertura a la gent que ve, que són... I després els traiem una altra vegada i em sembla que això s'hauria de solucionar d'una vegada. No pot ser aquesta...

Sempre que vaig a veure un alcalde, vaig amb un set, una bossa amb un set. Aquest set porta una sèrie de fulles on els ensenyo les antenes d'avui i els ensenyo un edifici i dic: «Mira, l'antena» «On és?» «Doncs, és això» «Doncs és una xemeneia» Una altra, que és una canal, una altra, que són unes pedres posades no sé què... I un bosc, «l'on és l'antena?» «Doncs és un arbre» Per tant, l'impacte visual ja no és el que era d'aquestes antenes vermelles i blanques. És totalment diferent. L'Organització Mundial de la Salut ha dit que no hi ha cap prova científica que demostrï que sigui perjudicial per a la salut. Un estudi danès que ha sortit fa poc..., tot això ho porto al set, un estudi danès que ha sortit fa poc, que ja no es una fotografia estàtica d'un laboratori sinó de vint anys de comprovacions de 420.000 persones mirant la correlació del càncer i la proximitat de l'antena i és zero. Aleshores, això és delicat. Entenc que si ho diu Telefónica no es creïble. Moltes vegades si ho diuen fins i tot tercers no és creïble, perquè a vegades em recorda una mica quan era jove, que feien una publicitat d'una olla exprés Magefesa i deien: «Y no explota» I jo pensava «Ostí, això...» Aleshores, a vegades en dir que les antenes no fan mal, a vegades tampoc..., segons qui ho diu i com es diu i en quin entorn, tots els programes...

Callo, bé. Però és que m'has tocat...

Bé, jo els diria això als alcaldes, d'alguna manera.

### **El Sr. Antoni Esteve**

No, jo en tot cas no als alcaldes, ja que estem al Parlament, i abans ho hem comentat, fins i tot al president del Parlament. Si sortiu aquí a fora a la sala, no hi ha cobertura de Movistar. Vull dir no... És a dir, dins el Parlament no hi ha cobertura de totes les companyies telefòniques. És a dir, quan parlem d'infraestructures al país..., per tres cantonades el Parlament el podríem incloure en el 22@, no? Vull dir que hauríem de... I probablement, doncs, sí

que convindria... Doncs, bé, en aquest sentit jo crec que s'ha fet un gran esforç d'avançar en tots els nivells. Però, jo, sobretot, el que em sembla que s'ha repetit o s'ha dit més d'una vegada, jo penso que el que hem de pensar és que la manera de créixer el país és exportar. I pensar amb la lògica d'exportar determinades coses. El Pere ho deia fa un moment, és a dir, en funció d'aquesta proposta que feia, jo penso que és important que s'han de fer moltes coses. Una de les que jo diria que... A veure, a la nostra empresa, en aquest moments, hi ha 550 persones i tenim un gran problema, que des del punt de vista de... És dir, ens costa molt trobar gent amb capacitats i els professionals amb trenta anys i escaig moltes vegades són gairebé prejubilables, perquè els costa molt adaptar-se a l'evolució de la pròpia tecnologia. És a dir, probablement o a conseqüència de l'aprenentatge que han fet o a conseqüència de com s'ha fet, molta d'aquesta gent no s'acostuma, no segueix el ritme que requereixen determinades coses. Costa explicar-los en un moment determinat què és un... És a dir, la importància que pot tenir un Wii o una plataforma de Nintendo o la importància de com vincular això amb moltes altres coses, i, per tant, penso que també és una altra necessitat important que es diu sempre, que tothom fa grans jornades i grans sessions per parlar del paper de la universitat i del paper que han de tenir, però jo crec que no hem avançat gens en els darrers anys en aquesta relació que la universitat s'adaptés més al que són les empreses, no perquè faci professionals *plug-and-play*, que no és aquest l'objectiu. És a dir, penso que no ha de fer professionals, allò, perquè arribin a una empresa i funcionin el primer dia. També hi ha moltes responsabilitats de les empreses. Però sí professionals que tinguin una capacitat, diguem-ne, d'anar-se adaptant a l'evolució, precisament, de tot el que són aquests..., és a dir, la pròpia evolució del que és a la tecnologia, de les necessitats de les empreses que no són estables, que varien en el temps.

### **El Sr. Pere Vila**

Tinc una petició més modesta i pragmàtica. És una petició per a la Corporació en el sentit que us comentava abans del projecte aquest del Radiocom que

s'està mirant de col·locar de manera que les emissions de televisió i de radio, almenys les nostres, puguin arribar arreu. Doncs, els alcaldes, que ja hi treballen molt, a veure si poguéssim avançar una mica més i acabar de desplegar les infraestructures d'acord amb el pla que té la Secretaria. I, bé, que hi hagi facilitats, eh? Penseu que construir una caseta i fer-hi arribar la línia elèctrica i fer el camí, que és una cosa aparentment senzilla, esdevé una cosa d'anys. Llavors, si hagués de fer una petició ñtothom hi treballa, i, per tant, els alcaldes són actius, no?ñ, si poguéssim desplegar, acabar de desplegar, això més ràpid...

Després també, que jo penso que si s'hagués de prejubil·lar la gent als trenta anys i escaig, hauríem de marxar tots cap a casa, com si diguéssim. Jo em considero, encara, amb ganes de marxa.

Va, perdona.

### **El Sr. Ferran Amago**

Molt bé. Moltes gràcies a tots una altra vegada. Per acabar l'acte farem l'acte de cloenda. Tenim amb nosaltres el vicepresident de Localret, senyor Josep Pons, i el conseller de Governació i Administracions Públiques de la Generalitat de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Té la paraula el senyor Josep Pons.

### **El Sr. Josep Pont** (vicepresident de Localret)

Bon dia a tothom.

Honorable conseller, bé, en nom de Localret, és bo que al final algú s'hagi recordat dels ajuntaments, encara que sigui per demanar. Avui jo represento el president, sabeu que els alcaldes aquests dies tenim moltíssima feina i, per tant, els porto les excuses del senyor Pere Navarro, alcalde de Terrassa, que és el president i el represento jo com a vicepresident.

Fa molts anys, l'Església catòlica va llançar una jornada que es deia el Dòmund ñcom que aquí molts passem dels trenta-cinc anys, i vivim en un país catòlic, ens en recordaremñ, que era bàsicament per recordar a la gent que existia una realitat. Bé, ara si l'haguéssim de fer avui dia, no caldria això, perquè, la realitat, la vivim cada dia damunt la taula a l'hora de dinar. Però també tenim aquesta realitat, ens ha arribat aquí, i aquesta realitat ens dóna oportunitats i a la vegada problemes. Jo faria, una mica, aquesta comparació. Per tant, sovint, aquestes jornades perdem molt temps per explicar la realitat, que és coneguda, i poc temps, perquè això és difícil, per marcar quins són els camins de les oportunitats i quins són els camins per resoldre els problemes que això ens porta.

Fa deu anys vam constituir Localret. I la primera realitat és que allò que nosaltres volíem, que era facilitar la competència, facilitar que hi hagués un món obert perquè, en una economia de mercat, això és una cosa bona... Doncs, per allò de les lleis europees, amb un sentit, en aquest cas, jo crec, progrés, no va funcionar com nosaltres volíem. I la realitat d'un món d'una economia de mercat ens trobem que ara vivim en una economia un xic tancada, almenys, pel que fa la globalitat del territori, que és el que el Govern de la Generalitat, o en aquest cas també els ajuntaments, en aquest cas Localret, que recordo és el consorci més gran d'Europa en l'àmbit local, representem. Per tant, després d'aquests deu anys ha quedat clar que aquest model europeu de telecomunicacions no ha complert totes les expectatives. I entenem i respectem que els operadors actuen allà on hi ha retorn econòmic, i així ha de ser perquè ho marquen legítimament les lleis del mercat, però, perquè això passi, i no es trenquin tampoc les altres lleis, que és la universalitat, s'han de fer coses.

Tot plegat, ens estan passant coses molt importants. S'ha dit que aquí no hi ha cobertura de Moviestar, i és justeta, però és que tenim un país on a una hora d'aquí ni el cable de coure no arriba a molts municipis. I on tenim *tracks* que es van substituir pagant cables de coure que havia pagat l'Administració i que en

aquest cas no permeten ni enviar un fax ñaixò que nosaltres ja considerem anacrònic. Per tant, hi ha un incompliment del servei universal. Tenim una cobertura, en aquest cas també que està incomplint en el que anomenem banda ampla a tot el territori. Tenim uns preus elevats, que això també afecta les empreses pel servei i pel que representa en aquest cas, diguem-ne, el poder adquisitiu del nostre territori pel que fa a l'accés a les telecomunicacions. I, per tant, alguna cosa hem de fer. I, per tant, conegut el problema, des de Localret, el que volem és això, que no es parli dels ajuntaments tan sols com a última pregunta ñquè demanàrieu als alcaldes?ñ, que evidentment hi ha coses a demanar. També els alcaldes tenim coses a demanar. ¿Què demanàrieu als alcaldes? És evident que en el tema de les antenes sovint els alcaldes ens hem arrugat. Però, és clar, sovint no ens ve el senyor Kim Faura amb la maleta i el catàleg d'allò, sinó que ve un concessionari, que és un concessionari d'un concessionari d'un concessionari, que quan parla amb l'alcalde ja t'ha encès el foc. I aquest és el problema, en un tema que la gent hi és susceptible, tots hem de maniobrar perquè tots volem la solució, hem de maniobrar en aquest cas amb molta picardia i amb molt saber fer les coses.

Per tant, què és el que fa falta? Nosaltres reconeixem que, en aquest cas, la inversió pública pot ajudar molt les operadores i pot ajudar molt també allò que volem des de l'Administració, que és el benefici social.

Ahir mateix parlava amb el que jo reconec com un tècnic important, una persona que té molt coneixement d'aquest camp, i em deia: ¿Jo sóc capaç de demostrar com la inversió que puguin fer en aquest cas les administracions, aquesta inversió, pot ser rendible amb un retorn prou curt i prou ràpid per a les companyies, però també amb un retorn prou ràpid per a l'altre benefici que ens movem nosaltres, que és el social: arribar a la gent, donar el producte. Per tant, estudiem-ho. És possible que sigui així, estudiem-ho. I, en aquest cas, el que nosaltres demanem és això. Localret, sovint, és el gran desconegut. Fa deu anys que som al mercat. Hem passat, aquests anys, governs de diferents colors i estem una mica allà on som, allà on érem. Hem avançat, però,

evidentment, no tant pel factor humà, que també, sinó perquè les noves tecnologies, tots ho sabeu, sovint ens ajuden i ens donen solucions que a vegades eren inesperades fa deu anys. Per tant, aquest és un camí que gràcies a això hem avançat. Però aquí estem per veure en què podem avançar, i quins són els punts, quins són els conflictes i quines les oportunitats que tots hem de veure. I nosaltres, des del món local, entenem que sovint no se'ns ha tingut ñuns i altresñ prou en compte. I, també, aquí, la darrera pregunta o sol·licitud és que se'ns tingui en compte.

Des de diferents camins. El primer, el del diàleg, tant pel que fa al Govern, o als diferents governs que hem viscut ñno es tracta de colors polítics. Quan un és dalt, sovint el peix petit, que és l'Administració local, si salvem les grans administracions, sovint pot molestar una mica. I, en canvi, som un ens generador que podem ajudar molt. Per tant, el diàleg amb les companyies i el diàleg tots de la mà, i això és el que demanen els ciutadans als governs. I fer-ho com? Doncs fent el que tots demanem, l'oportunitat de negoci, en un cas en un ambient purament econòmic i en el nostre, purament social, donant aquestes eines. Hi han moltes formes de fer-ho. Es tracta de fer compensacions, i en això creiem que la llei europea també va treballant per aquest camí, doncs produint o posant a l'abast les grans troncs, les grans infraestructures i, també, les infraestructures petites.

Sovint, en aquests moments, alguna companyia arriba a cada casa amb coure o amb el que sigui perquè els ajuntaments ens hem tapat una mica els ulls, perquè estem donant drets de pas, estem donant facilitats que són a un pèl del que és legal o no és legal, perquè estem afavorint un particular o un sector en concret i no tots en general com és, en aquest cas, en un món amb una economia liberalitzada. Per tant, oportunitats de negoci no hi ha, sigui en l'aspecte econòmic, sigui en l'aspecte social, que és el que tots busquem. I el que hem de fer és posar-nos a treballar, posar-nos a parlar, que hi hagi diàleg per buscar aquestes compensacions, en troncs, en drets de pas i també en desplegament de continguts. Que els ajuntaments, també, en aquest cas,

podem ser no sols grans absorbidors d'aquest continguts sinó també uns grans prohibidors. Jo crec que des de Localret, encara que en sigui el vicepresident, perquè sempre hem estat així, podem donar la mà perquè això passi.

Des de Localret, obeint una sol·licitud del Govern, vam crear també una empresa en el camp de la TDT, i en aquests moments no sabem massa què s'ha de fer. La tenim creada. S'està muntant. De tots els consorcis que s'havien de fer en tenim quatre tan sols de muntats al territori. S'està avançant, i aquí puc dir que hi ha diàleg. I tenim, també, altres camps en la tecnologia. No se n'ha parlat massa, però la televisió per internet pot ajudar moltíssim al que és, en aquest cas, tot el món de la comunicació de proximitat que tant valor ha tingut des de sempre a Catalunya. I, en canvi, una cosa tan fàcil de fabricar o de produir o d'annexionar dos aparells, el que contacta i el que podem veure per via televisió, tampoc n'estem parlant.

Des d'aquest món, i en nom de Localret, jo crec que el que hem de fer és això. Nosaltres donem la mà per aquest diàleg a uns i als altres. Demanem que se'ns tingui en compte. I nosaltres, també, en aquest cas, sent corresponsables d'ajudar més també amb la corresponsabilitat, per ajudar que aquestes instal·lacions arribin on han d'arribar. Però no ens en sortirem si no ho fem entre tots. I, sovint, almenys ho dic jo personalment, des de Localret ens trobem que se'ns desconeix una mica. Representem pràcticament el cent per cent del territori i dels ciutadans de Catalunya des del món municipal. Tenim infraestructures, tenim la possibilitat d'arribar perquè som el darrer esglaó i tenim voluntat, en aquest cas, de modernitzar-nos. Per tant, aquesta és l'aportació i la sol·licitud que jo faria aquí. I, en aquest cas, també donar la mà a aquest grup que es vulgui crear. També penseu que no sols ha de servir Localret per la darrera pregunta sinó també per treballar.

Moltes gràcies.

**El Sr. Ferran Amago**

Té la paraula el conseller de Governació i d'Administracions Públiques de la Generalitat de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

**El conseller de Governació i d'Administracions Públiques** (Sr. Joan Puigcercós i Boixassa)

Molt bon dia a tothom. Estem fent una jornada de telecomunicacions i el soroll, el so, no és precisament del bo, eh? No és culpa de les telecomunicacions, és culpa de l'espai.

Gràcies, d'entrada, al Parlament de Catalunya per aquestes jornades, també al Col·legi Oficial d'Enginyers de Telecomunicacions i al Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics de Telecomunicacions.

Jo no em volia allargar gaire, però, avui, aquí, de les intervencions que he anat escoltant, realment apareix, neix, es palesa la necessitat d'un gran acord a Catalunya en què siguem capaços d'anar més enllà de legislatures, de períodes, de concepcions cromàtiques de la política, del sector privat o el sector públic, el món acadèmic..., per definir, com diem, un projecte que englobi i tingui continuïtat... Perquè segurament, en aquest món que ens movem, en el món de les telecomunicacions i de la societat de la informació, el gran problema, la gran dificultat, és la continuïtat. Tot va molt de pressa. Hi ha dificultats per mantenir projectes. Us puc confessar que, com a conseller de Governació que està al capdavant, també, de la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació, amb cert astorament he descobert que en aquests darrers anys hi havia entitats, fundacions, institucions, corporacions que acabaven fent coses contradictòries, eh?, amb el sector públic i privat implicats. Necessitem aclarir, definir, i alinear. Però segurament el més important és identificar en què som forts, en allò..., la sinergia del món privat i el públic i les universitats podem ser pioners, podem marcar línies. Primer hem d'identificar i en segon lloc hem d'alinear. I en aquesta línia jo crec que el que ens cal és serenitat, però també pressa. I explicaré per què. Jo avui venia aquí i volia citar Prat de la Riba. Prat de la

Riba, a la Mancomunitat, va ser capaç de definir un projecte de telecomunicacions. Va dir: «Cada municipi ha de tenir un telèfon.» En aquell moment..., ara ens pot semblar una cosa gairebé arqueològica, no? Però Prat de la Riba, en aquell moment, al capdavant de la Mancomunitat, sense gairebé competències, fixava el que havia de ser un servei mínim, però que desenvolupava tot el territori i generava oportunitats.

Bé, avui ens trobem amb una conjuntura que podríem dir que podem passar de Prat de la Riba a Nigèria. I m'explicaré. El salt és gran. El salt és temporal, però hem de ser conscients que aquesta setmana es feia públic un acord amb el qual Nigèria, un país de l'Àfrica, un país amb recursos petrolers, un país amb potencialitat però amb dificultats econòmiques i polítiques, subscribia un acord amb el govern de la Xina pel qual se situava un satèl·lit que donaria cobertura en banda ampla, en telecomunicacions, en tot el que feia referència a telefonia, a tot Nigèria. La Xina ha noliejat aquest satèl·lit, comandat des de la Xina, dirigit des de la Xina, que donarà cobertura a bona part dels països africans i, fins i tot, al sud d'Europa. Això fa que ens adonem de la velocitat que està adquirint el mercat mundial, els països emergents, i com nosaltres, situats en un àmbit del Mediterrani, amb greus problemes d'infraestructura en matèria de telecomunicacions, no podem perdre el temps. I jo diria, que més que córrer, hem d'anar més enllà de la velocitat de la llum, però hem de ser conscients de les nostres limitacions i de com corregir alguns dels problemes que avui, aquí, són palesats.

En primer lloc, realment, és preocupant la baixada d'inscripcions, matriculacions, llicències en l'àmbit de les telecomunicacions. Però no sols de les telecomunicacions, ens està passant, també, en ciències exactes, i ens està passant en informàtica. Les causes poden ser diverses i segurament donaria per a molts estudis sociològics. Una societat, doncs, que són aconfortada, una societat que genera oportunitats n'hi ha, realment, un bon nivell de vida, doncs, si ens posem al costat d'una societat emergent com és la xinesa o com són la majoria de països orientals emergents, veurem com la

capacitat i, si se'n permet dir, la voracitat dels estudiants d'aquells països és molt més elevada, eh? Segurament podríem crear una correspondència entre el que són les necessitats del dia a dia amb l'ansietat de generar i adquirir coneixement. Podríem dir que Catalunya s'ha relaxat, hi ha una societat que s'ha relaxat, i en què senzillament els estàndards d'exigència i de sacrifici, doncs, han baixat. I aquí, realment, hi ha un problema difícil de solucionar. Però sí que hem de fer un esforç des del Govern, des de l'Administració, en allò que podem ajudar, que és, en primer lloc, reforçar tota l'àrea del que fa referència a les matemàtiques i adquirir coneixement, i forçar el nivell, millorar el nivell, perquè el salt a la universitat no esdevingui moltes vegades un abisme. Aquesta és una de les queixes permanents del món universitari. Les noves generacions d'estudiants que arriben a carreres, no sols les que he citat fins ara, la mateixa carrera de física o de química, el nivell, doncs s'han acabat inventant un curs zero perquè realment calia un curs preparatori per poder agafar el nivell d'estudis universitaris. Per tant, aquí tenim un problema, el tenim identificat, però ara hem de reforçar aquest àmbit perquè segurament si hem perdut nivell, si hem baixat nivell, necessitem recuperar-lo, posar-nos al dia, i només així, podrem tornar a tenir la sensació que carreres necessàries i essencials per a l'economia d'un país, per al coneixement d'un país no poden veure, doncs, aquestes davallades en matèria de matriculació, però, allò més important, en matèria de llicenciatura. Primer tema important que tenim: formació i coneixement.

Segon àmbit important: infraestructures. Ens tornem a trobar amb una situació similar a la dels anys seixanta. I vull fer una comparació que crec que és útil. Durant molts anys en aquest país, i encara ara, bona part dels ciutadans i ciutadanes blasmen l'excessiu peatge que hem de pagar a les autopistes. Som conscients que la manca d'inversió de l'Estat va forçar algú amb prou intel·ligència en aquell moment a preveure una situació i es van crear una sèrie de vials viaris amb els quals l'economia catalana es va poder desenvolupar com van ser les autopistes que van vertebrar Catalunya durant molts anys. Hem

tardat..., i encara ara, la que seria l'alternativa a les autopistes és un fet que brilla per la seva absència. Hem tardat vint-i-dos anys a tenir una Nacional II que connecta Barcelona amb Lleida i la resta de Ponent. Encara no tenim un eix viari sense peatge que vertebrï Barcelona amb la frontera francesa, que és la Nacional II, ni tampoc tenim la Nacional 340 pel que fa referència entre Barcelona, València i Alacant, que ara s'estan acabant. Doncs, en telecomunicacions tenim una situació similar, ens trobem com als anys seixanta. I hem de triar. En aquests moments podem, des de l'Administració, impulsar, podem ajudar. Però estem davant d'un repte. O ens esperem, i esperem a veure què passa. O, conjuntament, sector públic i privat, prenem la iniciativa i fem el salt en matèria d'infraestructura de telecomunicacions. Ho hem de fer conjuntament, privat i públic. Però no podem esperar a veure què passa. Si als anys seixanta en matèria d'autovies, o carreteres o autopistes haguéssim esperat, segurament aquest procés industrial i econòmic i de serveis que va tenir, tan important, Catalunya durant els anys 70 i 80 no hauria estat possible. Doncs ara ens trobem en un cruïlla similar. I fixem-nos com enguany necessitem ja definir un esforç en matèria de fibra òptica, un esforç en matèria de banda ampla rural, un esforç perquè tot el territori estigui vertebrat, tingui bona connectivitat, tingui bons accessos i sigui un servei de qualitat. I, això, el servei públic no ho pot fer sol. És la mateixa paradoxa amb què ens trobàvem els anys seixanta. No en va nosaltres som conscients que si parlem d'infraestructures, si parlem de carreteres, parlem d'aeroports, parlem molt d'aeroports, parlem cada cop més de ferrocarril... Però hem de parlar de telecomunicacions i d'infraestructures de telecomunicacions. Perquè, segurament, un factor de competitivitat clau ja no és només la mà d'obra, en la qual ens hem recolzat durant massa anys a Catalunya, a l'hora de competir amb altres països, i això ara, en aquests moments, comença a ser un *handicap* important... Cada cop més les infraestructures en l'àmbit de les telecomunicacions seran decisives per fer més competitiva la nostra indústria. Per aquesta raó nosaltres hem impulsat, al costat del Col·legi d'Enginyers

Industrials, la neta industrial. La neta industrial és la voluntat de connectar, amb fibra òptica, amb banda ampla, polígons industrials de primer ordre del nostre país, identificar-los, aquells que puguin tenir i, sobretot, posant esment en un sector que travessa dificultats, com és el sector de l'automoció. L'automoció ja no és només un problema de mà d'obra. La indústria de l'automòbil, la seva indústria auxiliar, la primera de Catalunya, ja no és només un problema de mà d'obra, és un problema també de tenir bones infraestructures de transport, en aquest cas de les mercaderies, però també, sobretot, de telecomunicacions. Per tant, hem de fixar que estem davant d'aquesta cruïlla en què sector públic i sector privat governin operadors i companyies i empreses grans, mitjanes i petites, hem d'alinejar-nos i hem de decidir que o apostem per un model en què tinguem bona infraestructura, puguem tirar fibra òptica a bona part del país, puguem vertebrar totes les comarques de Catalunya, o realment, segurament, perdrem el tren.

Algú pot veure, en aquestes meves paraules, una mena d'aposta per crear un model d'infraestructures de telecomunicacions de peatge. No és exactament així. Però sí que en el fons, el que hem de buscar, és la complicitat i el suport dels sectors privats i dels grans operadors privats perquè puguem, en aquest país, fer aquest salt que altres països estan fent. No podem perdre el tren. Si el perdem ara, segurament perdrem competitivitat.

L'exemple que posava abans d'un país com la Xina, que en pocs anys ha estat capaç de situar-se al capdavant de les telecomunicacions, ens ha d'esperonar. I això dificultarà la nostra economia. Però fixem-nos que a vegades, quan volem relacionar telecomunicacions, les relacionem, doncs, amb àmbits de lleure, amb àmbits industrials, amb àmbits acadèmics. Però fixeu-vos com un sector clau de la nostra economia com el turisme cada cop és més dependent de les telecomunicacions. Cada cop n'és més dependent. La darrera comarca de Catalunya, la menys poblada, la que té més dificultats d'accés per via de comunicació per carretera, necessita com mai una bona banda ampla perquè les cases rurals, les masies rurals, els hotels rurals, el turisme rural viu, en

aquests moments, de les telecomunicacions. La seva oferta és per internet. La seva oferta, la captació de clients, és bàsicament ja només per internet. El desmantellament progressiu dels anomenats *tour* operadors, quan parlem de turisme de masses, es deu bàsicament al fenomen d'internet, a la universalització dels serveis. Per tant, fixem-nos fins i tot que el temps que podem perdre pot anar en detriment del nostre creixement i dels nostres sectors estratègics en matèria econòmica. Per tant, des del Govern, nosaltres brindem i estem d'acord. Jugarem a fons en aquest alineament, en la definició de projectes no tan sols en matèria d'infraestructures, sinó també en continguts i serveis, definició de projectes importants a Catalunya on puguem ser pioners, on puguem definir, on puguem tenir capacitat d'exportació ràpida.... Aquest és el nostre compromís.

Quan al seu moment es van plantejar pactes nacionals, es van fer en la línia de creure que s'havien de buscar acords que anessin molt més enllà de les legislatures, ho deia al principi. Així va néixer el Pacte Nacional per l'Educació. El Pacte Nacional per l'Educació preveia evitar que les conjuntures polítiques laminessin els acords en matèria escolar. Bé, s'estan treballant, en aquests moments, distints pactes nacionals. Un d'important, d'infraestructures. Des de la Secretaria de Telecomunicacions també s'hi està treballant, perquè nosaltres considerem que, quan parlem d'infraestructures, hi hem d'incloure sempre telecomunicacions. Però haurem de buscar, paral·lelament a això, un espai en què la societat de la informació, la societat del coneixement, i les telecomunicacions també tinguin el seu espai, no tan sols quant a infraestructures, el tinguin també quant a serveis, coneixement i recerca, i innovació. Per tant, aquesta línia és la que hem de treballar definint elements tractors. Tenim..., en aquest moment, des de l'Administració, en col·laboració amb el sector privat, també tenim capacitat d'atracció. Aquesta capacitat l'estem definint en un projecte que a poc a poc anem treballant com és l'Administració electrònica, que és també, evidentment, un factor de competitivitat. Ho serà també el que s'està treballant en matèria de salut. La

salut, no em canso mai de dir-ho, té un pressupost important al pressupost de la Generalitat de Catalunya, és gairebé la meitat. La meitat del pressupost del Govern de Catalunya es destina a salut. Millorar els recursos, introduir aquí nous models de funcionament... Els mecanismes de Salut que ja estan treballant han de facilitar no tan sols l'estalvi, sinó que es pugui reinvertir molt millor en qualitat de vida, que en aquests moments, segurament, per encara models antics o anquilosats no podem fer.

I en aquesta línia jo el que voldria defensar és que l'Administració pot col·laborar, també, en el que és motivació. Hem de motivar que la població d'aquest país s'avesi encara més a les noves tecnologies. S'està fent un gran esforç, en el sector públic, també, però també en el sector privat. Entitats que són dedicat a la promoció de les noves tecnologies entre la població de distintes edats i de distints territoris. Els ajuntaments també han fet distintes experiències en àmbit de comarques creant telecentres, centres d'accés a les noves tecnologies, i a l'Internet. El Govern està treballant també, i des de la Secretaria de Telecomunicacions, en una acreditació TIC. Una acreditació de coneixement de tecnologies de la informació i de la comunicació. És això un problema més burocràtic que ens complicarà la vida a tots? No. L'acreditació TIC vol ser un punt de vista, un punt de trobada on les persones puguin tenir el coneixement, adquirir i reconèixer el coneixement de les noves tecnologies, de les tecnologies de la informació i de la comunicació. Hi havia dos nivells, un de bàsic i un de més elevat. I això a les empreses seria un element important perquè els recursos humans de les empreses ja, automàticament, sabrien quines persones tenen aquests coneixements a l'hora de la contractació. Però alhora motivaríem. Vull fixar-me en la paraula "motivació". Hem de motivar bona part de la població en aquest coneixement i poder-hi treballar, perquè des de l'Administració ho necessitem.

Si volem implementar cada cop més processos electrònics, deixar de banda el que són aspectes presencials, des del punt de vista del tracte entre l'Administració i els ciutadans, necessitem el coneixement per part del

ciudadans. Per tant, la motivació també és, segurament, l'element que empeny més el carnet d'acreditació TIC.

També, com he fet referència abans, la necessitat de vertebrar tot el territori. Tenim la sort que les noves tecnologies són una oportunitat perquè ens permeten instal·lar empreses allí on segurament fa uns anys ens semblava impossible, ens semblava molt difícil. Però això vol dir que la infraestructura ha d'arribar arreu. I això també va en la línia d'aquesta necessitat de pacte.

Jo volia acabar dient que el Govern és conscient que ens trobem en aquesta cruïlla. Som conscients que estem fent un esforç, però aquest esforç només el farem al costat del sector acadèmic, dels col·legis professionals i de les empreses privades del nostre país, que són bones i amb grans professionals. Necessitem aquest alineament. Necessitem definir projectes estratègics perquè segurament és l'única manera que podrem tenir aquella sensació, i ho dic amb molta franquesa, la sensació que el recursos públics que hi destinem tenen una bona utilitat. I això no vull dir que se n'hagi fet un mal ús, al contrari, però ens faltava alineament. Aquest ha de ser el nostre objectiu. I ser conscients que ens trobem en una cruïlla en què el país pot passar a un estadi superior com la majoria de països del centre i nord europeus, o podem quedar ancorats en un model, si se'n permet dir, analògic.

Aquesta és la posta que fem: o una Catalunya analògica o una Catalunya digital. I això vol dir esforç, i voluntat i objectius clars per part de tots. Jo demanaria, doncs, que ens hi posem a treballar. Ja hi estem treballant des de la Secretaria. Estem treballant amb el sector privat. Estem treballant, també, a partir de Localret, amb el món local, que té un paper important en el que és el desplegament i la implicació territorial. I ho podem fer. Crec que Catalunya té les condicions per fer-ho. Però això vol dir, doncs, més nivell d'exigència, més capacitat de consens, definir projectes estables i que no anem canviant cada poc temps. Per tant, aquest és l'esforç, l'hem de poder fer i aquest és el compromís que hem d'adquirir entre tots. Si ho fem, segurament, en pocs anys

podem notar ja que aquest país haurà fet un salt en matèria de telecomunicacions. Però això, com us deia, necessita el compromís.

I per acabar, sí que voldria fer esment d'un element. Tots vostès deuen saber que en aquests moments hi han diferents meses de negociació obertes, des de l'Estatut, el desplegament de l'Estatut, i un dels elements de més discussió, de més discussió cruenta segurament, és la disposició addicional tercera. Què és la disposició addicional tercera? Què diu? És aquella que diu que durant set anys Catalunya disposarà d'una inversió per part de l'Estat en matèria d'infraestructures equivalent a l'aportació del PIB, del producte interior brut de Catalunya al producte interior brut de l'Estat. Està xifrat en un 18,75 per cent. Nosaltres estem treballant en aquests moments en una de les meses de treball a Madrid perquè en aquest 18,75 s'inclogui també la inversió en matèria de telecomunicacions per part de l'Estat. Aquest ha estat, segurament, una de les grans mancances que ha tingut la política en l'àmbit de l'Estat, d'convertir territorialment, de ser conscients que en la inversió l'Estat ha d'ajudar, ha d'aportar recursos per crear infraestructura. Perquè si parlem, com deia, de ferrocarrils o de ports, hem de poder parlar també d'infraestructura de telecomunicacions. I estem treballant perquè s'inclogui en aquesta disposició addicional tercera, en el concepte ampli, el concepte telecomunicacions. La pugna amb l'Estat és molt clara. Se'n diu que en inversions, infraestructures, només es contempla Medi Ambient i el Ministerio de Fomento. És a dir, el que podríem contemplar, doncs, infraestructura d'aigua, infraestructures de carreteres, ferrocarrils, ports i aeroports. Nosaltres considerem que hi hem d'incloure les telecomunicacions. Això suposaria una allau important de recursos que podríem destinar a crear xarxa, a crear implantació a tot el territori. Ens sembla que val la pena incloure aquest concepte de telecomunicacions a partir d'ara quan parlem d'infraestructures. Ja sabem que no n'hi ha prou, però és un concepte important. Necessitem infraestructura, perquè, si no, a vegades tenim la sensació que els serveis i la innovació van molt més de pressa i podem arribar, ja hem arribat, de fet, en alguns moments,

a situacions de col·lapse. Per tant, aquest és el compromís: treballar, alinear, identificar i ser capaços, conjuntament amb aquestes taules necessàries de consens, de projectar el país perquè puguem superar aquesta difícil cruïlla.

Moltes gràcies.

**El Sr. Miquel Ramírez**

Donem per acabat l'acte.